

The background of the cover is a dark, textured illustration of a forest at night. A woman with long, vibrant red hair and blue eyes is the central figure. She has a somber expression and is wearing a grey, textured cloak over a purple garment. The forest around her is dark green and blue, with numerous small, glowing yellow lights scattered throughout, resembling fireflies or magical sparks. The overall style is painterly and atmospheric.

Horváth László

A BÜGÓHANGÚ ERDŐTÜNDÉR

PegazusTv Média
és Oktató Kft.

e-könyv

© Horváth László
A BÚGÓBANGÚ RDŐTÜNDÉR
meseregény

Szerkesztette:
Grafika és rajzok:

Petrusák Magdolna
PegazusTv Kft.
Petrusák János

ISBN

978-615-6341-05-1
e-könyv – pdf

INGYENESEN LETÖLTHETŐ!

Kiadó:

PegazusTv Média és Oktató Kft.
www.pegazustv.hu
www.kft.pegazustv.hu
siker@pegazustv.hu

Horváth László elérhetősége:
(ahol szívesen látja
minden olvasója észrevételét)

polsterer1949@freemail.hu

Nyíregyháza, 2023.

Ajánló sorok

A BÚGÓHANGÚ ERDŐTÜNDÉR

című meseregényhez

Mert a mese, az kell! Ne higgyük azt, hogy csupán a kicsiny gyermekeknek! Hanem mindenkinek. Okulásul, avagy okításul, lélekemelés gyanánt ugyanúgy, mint az ősi tudás átadása okán, avagy csupán időtöltés végett.

Amikor az ember emberré lett, tehát nem csupán lemászott arról a bizonyos fáról és két lábon járt, hanem szerszámokat használt és legfőbbképpen beszélni kezdett, a beszéd és beszélgetés, ahogyan a történetek mondása, tehát a mese az életünk elválaszthatatlan részévé vált.

A csoport, a nagycsalád avagy bármely közösség nagy mesemondói általában a bölcs öregjei voltak. Akik régi korok meséit-történeteit az újabb korok kihívásaihoz igazítva új meseként tudták elmondani, mindig is a saját élettapasztalataikhoz és bölcsességükhöz igazítva. És ez a lényeg! Aki azt állítja – és mennyien vannak ezek! – hogy már minden történet meg lett írva, az finoman szólva nagyon becsapja még önmagát is. Ugyanis mindannyiunknak van legalább egy története, amely csak a miénk, mert velünk esett és különleges. Ez a történet meg maga az életünk! Amely mindenkinél másmilyen. Persze, hogy a mi életünk-mesénk kit érdekel, az már más kérdés. Még hozzá a hallgatóságé. Az ilyen, a saját életük tapasztalásait mások, sőt ősibb történetekkel vegyíteni képes emberek lettek és lesznek a mesemondók. Akiiket íróknak, drámaíróknak és forgatókönyvíróknak is mondhatunk. Mégis, minden író – és mesélő – legősibbje a mesemondó. Ezért becsüljük őket! Nélkülük nem ismerhetnénk meg, már gyermekkortól a történetet, amely szájról-szájra jár, hogy a legnagyobb mesemondók történeteit írásban is olvashassuk. Hogy onnan aztán tovább tudjuk mi, magunknak, avagy a kicsinyeinknek mesélni. Aztán, egyáltalán nem baj az, ha a saját történetünket-mesénket is beleszőjük. Így lesz a mese családi-egyéni, a miénk.

Amilyen, érezhetjük, Horváth László minden meséje. Mindig szól ő, mesés környezetbe ágyazottan az élet szépségéről ugyanúgy, mint annak minden kihívásáról. Örömeiről és bánatokról egyaránt. S jókról és rosszokról ugyanúgy.

Talán a mostani, legújabb meséje, A Búgóhangú erdőtündér a leginkább filozofikusabb, de ne ijedjünk meg tőle, mivel így leginkább lélekhez és gondolatisághoz egyaránt szóló alkotása. Így nagyon nem csak a gyermekekhez szól. És nem is csak a gyermeklelkű felnőttekhez, hanem szólania kell mindazokhoz, akik meg akarják látni a rosszat, a változtatni valót ugyanúgy, mint még észre képesek venni a szépet, a jót, és így követendő.

Keretes történet ez a mese, Horváth Lászlótól szinte már megszokott módon. Így ebbe a keretbe mi könnyedén beléphetünk, s ha benne vagyunk, akkor egy sajátos, egyéni, mégis mindenkire szóló világba csöppenünk.

Kiszakadva látszólag a mindennapokból, mégis a mindennapi kihívások világát gyermeki, így mindenre odafigyelő szemmel nézve. Ami mellett felnőttként könnyedén elmennénk, mert hát ilyen a világ, mondjuk, arra a mesét olvasva döbbenünk rá, mennyire oda kell figyelnünk. Hogy megértsük a mese által is a világunk. Amelyet meg kell értenünk és kicsinyeinknek mesélve értetnünk, hogy ez a világ olyan maradjon, ami az emberé.

Mert Isten által az embernek teremtett, s ez a Teremtő a jóságos legyen, s ne a hatalom, a pénz, a durvaság és erő meg az agylúgozás és a sorba állj be és ne szólj istensége.

Horváth László a nagy magyar mesemondók „szabályai” szerint minden történetével figyelmeztet, úgy, ahogyan Arany László, Benedek Elek és Pósa Lajos is tették, avagy később Gazdag Erzsébet és mások, figyelmeztetve a jelent a múlt és jelen mesévé ötvözőtt szavain át az isteni egy örök igazságra, hogy csakis a jónak van igazsága. Viszont, hogy mi a jó, ezt nekünk kell, s jól eldöntenünk. És hogyan tudjuk ezt megtenni? Úgy, ha figyelünk a világra, hogy elmondjuk róla a saját történetünk-mesénk, avagy, ha ezt nem tudjuk, akkor elolvassunk, avagy meghallgassunk-nézzünk egy más által megfogalmazott történetet-mesét.

Kezdjük, máris A BÚGÓHANGÚ ERDŐTÜNDÉRREL!

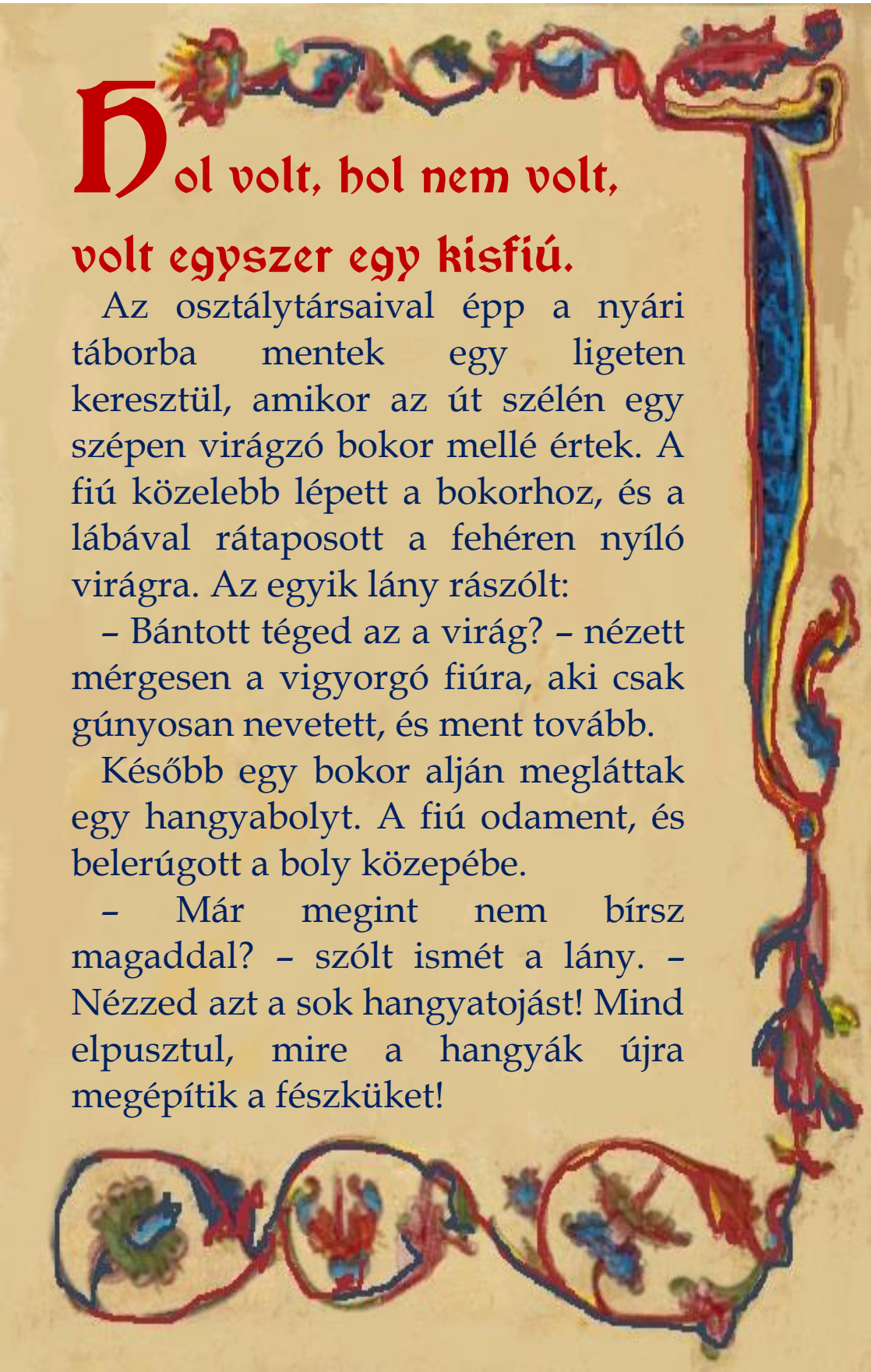
Jó szórakozást!

*Petrusák János
PegasusTv Média és Oktató Kft.
ügyvezető*

Horváth László

A BÚGÓBANGÚ ERDŐTÜNDÉR

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy kisfiú.

Az osztálytársaival épp a nyári táborba mentek egy ligeten keresztül, amikor az út szélén egy szépen virágzó bokor mellé értek. A fiú közelebb lépett a bokorhoz, és a lábával rátaposott a fehéren nyíló virágra. Az egyik lány rászólt:

– Bántott téged az a virág? – nézett mérgesen a vigyorgó fiúra, aki csak gúnyosan nevetett, és ment tovább.

Később egy bokor alján megláttak egy hangyabolyt. A fiú odament, és belerúgott a boly közepébe.

– Már megint nem bírsz magaddal? – szólt ismét a lány. – Nézzed azt a sok hangyatojást! Mind elpusztul, mire a hangyák újra megépítik a fészkeket!

A fiú megint csak nevetett. Ahogy továbbment a csapat, egy kissé lemaradt a többiektől.

Már majdnem a táborba értek, amikor a fiú hangját hallották egy fa tetejéről:

– Nézzétek, egy mókusfészek! – mutatta a kezében a pici mókust. – Három is van benne!

Ekkor a fiú alatt megreccsent az ág. Megijedt, kapaszkodni akart egy mellette lévő ágba, s közben kiesett a kezéből a kismókus. A kis állat a földre zuhant, és nem mozdult.

– Már megint mit csináltál?! – szólt rá dühösen a lány. – Kíváncsi vagyok, hogy egy nagy sasmadár téged is a levegőbe emeljen, és onnan engedjen a földre zuhanni!

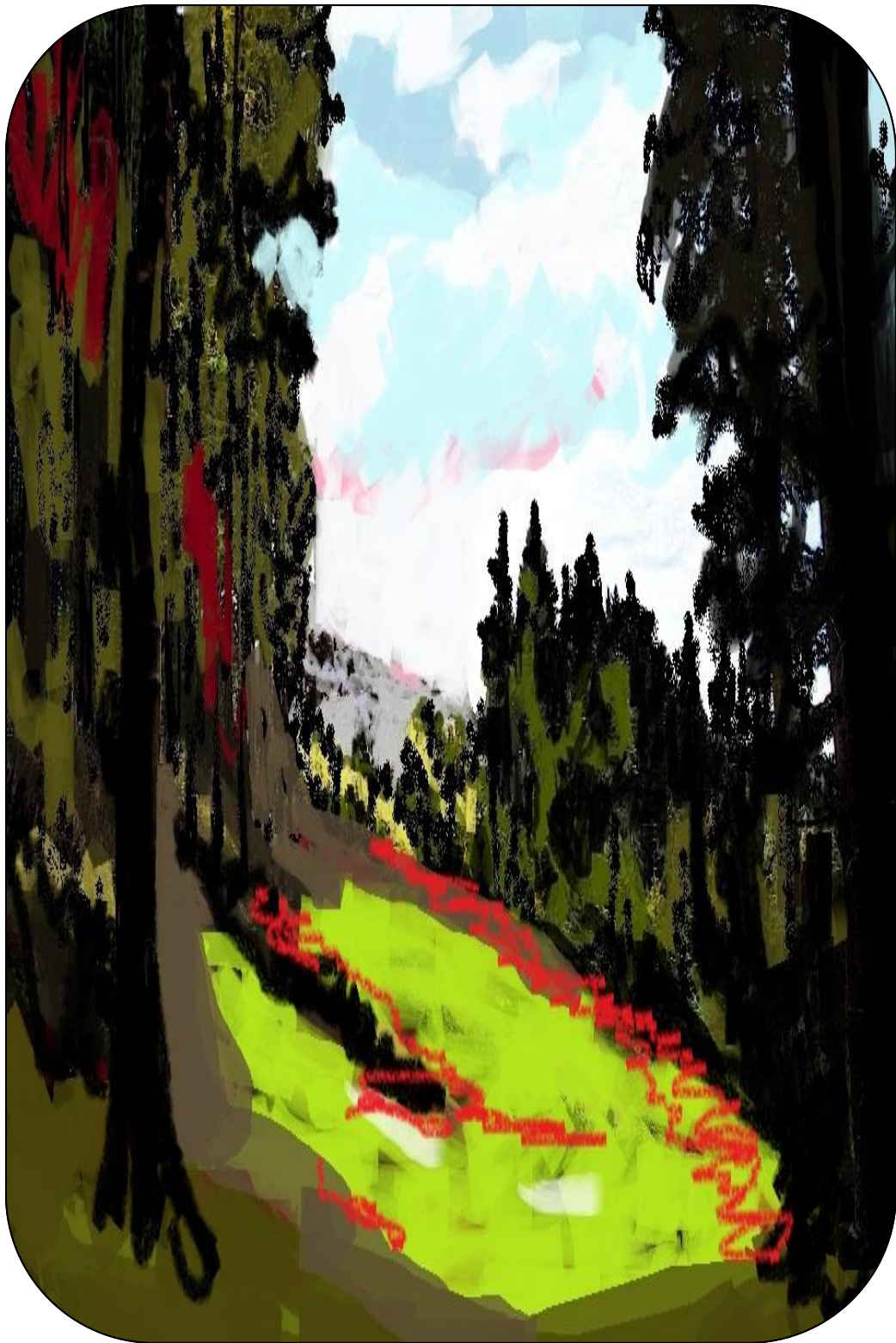
A fiút nem rémítette meg a lehetőség.

– Jó is lenne egy jót repülni – nevetett fel. – Fentről látni mindent!

Ekkor újra megreccsent az ág, és a fiú leesett a fáról. A gyerekek odaszaladtak hozzá, s rémülten látták, hogy a fiú nem mozdul. Hívták gyorsan a mentőket, akik bevitték a kórházba.

– Nincs nagy baj – mondta az orvos a fiú ágya mellett. – Most csak aludj szépen, ez a legfontosabb – tette hozzá.

A fiú ránézett az orvosra. Lassan lehunyta a szemét, álomba szenderült.

Mikor kinyitotta a szemét, egy virágos, szép réten találta magát.

Épp leszakított egy virágot, amikor egy sötét árnyék ért a feje fölé.

Ezután csak azt érezte, hogy egy sasmadár karmai között repül a levegőben. Emelkednek, emelkednek, mindig feljebb és feljebb. Alattuk a zöld erdő fái és egy csörgedező patak.

Egyszer csak egy tisztás szélén megláttak egy kifeszített madárfogó hálót, s benne egy vergődő sasmadarat.

- A párom! - kiáltott fel a sasmadár. - Ki kell szabadítanom, de veled nem tudom. Gyorsan leteszek a fészekbe, és indulok is vissza - szólt hátra a fiúnak.

Még gyorsabban repültek. Amikor a fészekhez értek, a sas letette a fiút a fészek szélére. Megfordult, és már szállt is vissza a párjához.

A fiú megfordult. Egyenesen szembenézett egy sasfiókéval. A fióka rábámult a fiúra, aki egy kicsit magasabb volt nála, aztán a fészek másik oldala felé biccentett. Egy vörös róka feküdt ott.

- Most hozta az anyukám - közölte a fióka -, és azt mondta, hogy mindjárt jövök, és hozom a másikat. De azóta még nem jött vissza.

Ekkor váratlanul a róka feje megmozdult. Lassan kinyitotta a szemét, körbenézett. Felemelkedett, egy lépést tett a fióka felé. A fióka nem ijedt meg, fenyegetően széttárta a szárnyait. A róka rásandított, majd még egy lépést tett. Ekkor Zsolt, mert így hívták a fiút, a fészek széléről felragadott egy vastag ágat, s a rókára emelte. A vörösbundás erre megállt. Körülnézett, a fészek melletti sziklára ugrott, majd az alatta lévő köves partra, ami az erdőbe vezetett.

Zsolt és a sasfióka nézték, ahogy eltűnik a bokros részen.

– Nem gondoltam, hogy még él – csóválta meg a fejét a kis sas. – Anyukám csak letette ide, és már indult is vissza.

A fiú nem felelt. Mit is tudott volna erre mondani? Hát még arra, amit fióka ezután mondott!

– Téged miért hozott az apukám? – nézett a fiúra. – Az ebédem lesz, vagy a vacsorám?

Zsolt nagyot nyelt. Jó kilátások!

– Tudod – folytatta a madár –, én mindent megeszek, amit kapok. Nem vagyok válogatós. De most – forgatta a fejét – azt fogom mondani apukámnak, hogy nem is vagyok éhes.

– Tényleg nem vagy? – nézett rá bizalmatlanul Zsolt.

– Hát... tulajdonképpen éhes vagyok, de az csúnya dolog lenne, hogy azt enném meg, aki megvédett a rókától – nézett Zsoltra a fióka. – És az anyukám biztosan igazat adna nekem! Ő mindig megkérdezi, hogy finomat hoztam, kisfiam? – Elhallgatott. Némi töprengés után így folytatta: – Arra is gondoltam, meg kellene kérdezni a Búgóhangú Erdőtündértől, hogy helyesen viselkedtem-e azzal, aki engem megmentett a bajban – mondta kissé bizonytalanul.

Zsolt kérdően nézett a fiókára.

– Ki az a Búgóhangú Erdőtündér? – kérdezte.

– Te nem tudod? – csodálkozott a madárka, s máris magyarázta. – Tudod, itt az erdőben, ahol sok-sok állat él együtt, mindenkinek vigyázni kell a saját és a másik dolgára. Ha valaki nem tiszteli a másik területét vagy az életét, annak meg kell jelennie a Búgóhangú Erdőtündér előtt.

– És mit csinál az Erdőtündér?

– Megjutalmazza azt, aki rosszat tett – felelte a fióka.

- Tessék? Megjutalmazza? - húzta fel a szemöldökét Zsolt. - Nem inkább megbünteti?

- Az Erdőtündér soha nem büntet! Ő a szemével véd, a hangjával simogat - bólogatott komolyan a kis sas. - Ha Te rosszat tennél, szólna a Virágnak, és együtt mindent jóvátennétek. De ezt majd megtudod, amikor apukámmal ott lesztek előtte.

- A Búgóhangú Erdőtündér előtt? Miért?

Erre már nem volt ideje felelni a fiókának, mert megjelent a nagy sasmadár.

- Édesanyád még nem jött vissza? - kérdezte izgatottan.

- Még nem. Lehet, hogy sokáig tart, míg talál valami finomat.

- Én ezt nem értem - csóválta meg fejét a sas. - Mire visszamentem, már sem a háló, sem a párom nem volt ott, ahol láttam. Arra nem is merek gondolni, hogy valami baj történt vele - nézett aggódva az erdő felé. Aztán a fiához fordult: - Már meg is etted a rókát?

- Ma még nem ettem semmit.

- És miért nem?

- Képzeld, mi történt, apa! Ott feküdt a róka a fészek szélén. Egyszer csak felemelte a fejét, és nekem akart jönni - mesélte a fióka. - De ez a fiú egy vastag bottal elzavarta!

A sasmadár elismerően nézett Zsoltra.

- Köszönöm a bátorságodat. Megmentetted a fiókánk, aki nekünk a mindenünk. A párommal mindent megadunk neki, amit lehet. Még egyszer köszönöm! Jutalmul estére, mikor már a szellő is csak suttogva jár és a hold is lehajtja a fejét puha felhőpárnácskájára, elviszlek oda, ahol a Búgóhangú Erdőtündér és a kislánya, Virág vár rád. Elmondom, hogyan védted meg a fiókámat a gonosz rókától - nézett a fiúra. - De most vissza kell mennem oda, ahol a hálóban láttam a párom. Mindenképpen meg kell találnom őt! Kisfiam! - fordult a

fia felé. – Neked is hozok valami finomat. Sietek vissza. Addig légy jó!

Azzal szétterpesztette széles szárnyait, és már repült-repült az erdő fölött.

Amikor a nagy sas elrepült, Zsolt kicsit jobban körülnézett a fészekben. Most vette csak észre, hogy a sasfészek nagy ágakból és puha növényekből készült, s oldalában sok-sok verébfészek van.

Egyszer csak hangos csivitelést hallott.

– Láttátok ti is, láttátok? – hangoskodott az egyik veréb.
– Már megint kint volt a nagy sziklánál a madárfogó háló.

– Hol, hol?

– Ami előtt az a százéves tölgyfa áll. Azt is láttam, hogy egy sasmadár vergődik benne.

– Tudom, hol, tudom, hol – vágott közbe izgatottan egy másik veréb. – A múltkor egy kis mókus volt benne.

– Igen, igen! Vigyázzatok, ne menjetek arra! – csipogta egy kicsi.

– Vajon ki tette ki a hálót? Nem tudjátok? – kérdezte az első veréb.

– Nem, nem – felelték egymás után a verebek.

– Hallottad? – nézett Zsoltra a fióka. – Lehet, hogy valaki így fogja be az állatokat? De mit csinál velük?

– Én... nem is tudom – mondta a fiú zavartan. – Talán szereti az állatokat, és simogatja őket...

Ha egyedül jön vissza az apukám – gondolkodott hangosan a fióka –, megmondom neki, hogy kérje meg a Búgóhangú Erdőtündért, segítsen megtalálni az anyukámat.

Zsolt épp mondani akart valamit, amikor megjelent a sasmadár.

– Nem találom sehol – hajtotta le a fejét a nagy sas. – Az nem lehet, hogy ő nincs többé – tette hozzá szomorúan, azzal szárnya alá vette a fiókáját.

A nagy sasmadár és a kis fióka hosszú ideig ölelte egymást. Mikor a nap lemenni készült, így szólt a sas:

– Itt az idő. Ülj a hátamra, fiú! Elmegyünk az erdő közepébe, ahol már várnak ránk.

Mikor a magasba emelkedtek, Zsolt látta, hogy az erdő közepében egy szép tisztás van, ahol már gyülekeznek az állatok. A sasmadár óvatosan leszállt a tisztás szélén, és egy kislány mellett letette Zsoltot.

– Ő Virág – hallotta a sasmadarat. – Az Erdőtündér kislánya – tette hozzá. – Ha valamit tudni akarsz, kérdezz tőle nyugodtan. Ő egy okos lány.

Zsolt ránézett a lányra.

Gondolta, kérdez tőle valamit, hogy megállapítsa, tényleg olyan okos-e, amikor egy nagy, fényes gömb jelent meg. A gömb közepén ott volt az Erdőtündér. Ruhája csak úgy csillogott a sok-sok szentjánosbogár fényében. Kezében megvillant híres varázspálcája. Az egyik vége színezüst volt, a másik vége pedig színarany.

Zsolt csak ámult-bámult a ragyogás és a hatalmas fény láttán. Alig tudott megszólalni, de nagy nehezen mégis megkérdezte:

– Honnan van ennyi szentjánosbogár?

– Most van a rajzás időszaka – mosolygott Virág. Aztán, hogy látta a fiú értetlen arcát, hozzátette: – Most repülnek ki a fiúk a lányokhoz. Ahány szentjánosbogár itt van, az mind fiú.

– És a lányok? – csodálkozott Zsolt.

– A lányok a földön, a bokrokba várják a fiúkat. Ők nem tudnak repülni, mert a nincs szárnyuk, de ők is világítanak.

– Te tényleg sokat tudsz – bólintott elismerően a fiú. – Egyébként engem Zsoltnak hívnak.

– Örülök, hogy megismertelek – biccentett Virág. – De ne hidd azt, hogy én olyan sokat tudok. Ha te is itt élnél

közöttünk, biztos te is megismerted volna, hogyan élnek az állatok.

- És azt is meg tudod mondani, hogy mindig így világítanak a szentjánosbogarak?

- A bogarak rajzása három-négy hétig tart.

- Miért csak addig?

- Mert csak addig élnek.

- Csak egy hónapig? - csodálkozott Zsolt. - Ők is? - mutatott a tündöklő fénygömb felé.

- Bizony, ők is. Először a szülők lerakják azt a száz tojást, amiből 2-3 hét múlva kikelnek a lárvák. Ők az avar alatt két évig élnek, majd bebábozódnak. Mikor kiszabadulnak a bábból, akkor születik meg a fejlett bogár.

- És hogyan világítanak? - kérdezősködött tovább a fiú.

- A potrohuk alján van egy átlátszó csövecske. Abban termelődik az az anyag, ami ha oxigénnel vegyül, világítani kezd. Ezt a bogár tudja szabályozni, és villogó fénnel üzen, ha párt akar találni. Ha szimpatikus, ahogy a lány a bokorból villant, akkor odaszáll, és már meg is van a kapcsolat - mosolyodott el Virág.

- És ott együtt élnek? - érdekelte ez is Zsoltot.

- Ha szerencséje van a fiúnak, akkor együtt lerakják a tojásokat. Ha a lány éhes, akkor a fiú lesz a vacsorája, mert a lány nagyobb, mint a fiú.

- Ez nagyon veszélyes kapcsolat - húlt el Zsolt.

- Az erdőben néha veszélyek is vannak - volt vállat a lány.

Tovább nem beszélgettek. Zsolt elgondolkodva, de még inkább csodálkozva nézte a gyönyörű, csillogó, világító gömböt. Csak akkor rezzent fel, mikor a Búgóhangú Erdőtündér megszólalt.

- Köszöntök minden erdőlakót, és köszönöm a szentjánosbogaraknak a fényes köszöntést - nézett mosolyogva a világító gömbbe. - Megkaptam a mai listát.

Javaslom, hogy először hallgassuk meg a nagy Sasmadarat, ezután Dongó doktort, aki sürgős segítségért fordult hozzám.

Mivel nem volt ellenvetés, a sasmadár előrelépett és megszólalt.

- Már korábban is hallottunk arról, hogy valaki madárfogó hálóval fogja be az erdő lakóit - kezdte. - Nemrégén mókust láttak a hálóban, ma pedig az én párom került a hálóba. Mire visszaértem oda, ahol a kifeszített háló volt, már sem a hálót, sem a párom nem találtam. Ha tudja valaki, ki vadászik az erdő lakóira, segítsen nekünk, hogy a kis mókus és az én párom is újra a családjával lehessen - hajtotta le szomorúan a fejét a sasmadár.

- Ígérem - nézett rá biztatóan a Búgóhangú Erdőtündér - hamarosan megtaláljuk azt, aki az erdő lakóira vadászik.

Zsolt feszült figyelemmel hallgatta ezt a párbeszédet. Mikor meghallotta a sasmadár kérését, a fejét lehajtotta, és picit ingatta.

- Tudsz valamit, Zsolt? - nézett rá kérdőleg Virág.

- Nem-nem. Csak én is sajnálom, ha valaki ilyen hálóba kerül, és nem mehet haza - felelte Zsolt még mindig lehajtott fejjel.

Virág a fiú arcát fürkészte, de nem kérdezett semmit.

- Most hallgassuk meg Dongó doktort, aki sürgős segítséget kér tőlünk - mondta a Búgóhangú Erdőtündér.

- Nagy bajban vagyunk - kezdte Dongó doktor. - A kicsinyekről van szó. Ma is, mint minden reggel, a felderítőink megkeresték, hol találhatóak azok a virágok, amelyekből be tudjuk gyűjteni azt a nektárt, amire a kicsiknek szükségük van nap mint nap. Ekkor látta meg az egyik felderítő, hogy az a virág, amely nálunk ritkán található, teljesen le van taposva, a virágaiból már nem lehet semmit begyűjteni - mondta szomorúan.

- Milyen különleges virág az? - kérdezte az Erdőtündér.
- Azért különleges, mert ahogy az előbb mondtam, csak ritkán található errefele. Mi ismerjük a lelőhelyét. Nagyon értékesnek tartjuk, mert ennek a virágzó bokornak a szép, fehér virágai látnak el bennünket egy különleges nektárral és virággporral. Mikor a kicsinyeink pár naposak, ezt kapják. Mi Doktornektárnak nevezzük, és ebből készül a Doktorméz is.

- Miért Doktornektár a neve? - kérdezett közbe az Erdőtündér.

- Azért, mert az ebből készült méz és a nektár is védi a kicsiket a baktériumok ellen, és vírusoknak is ellenáll. Ha nincs ez a virág - mutatott fel egy összetaposott, elszáradt virágot -, a kicsinyeink nem kapják meg azt a nektárt, ami megvédi őket a betegségektől. Így most életveszélyben vannak. Talán nem is fogják túlélni ezeket a hónapokat - tette hozzá lehajtott fejjel Dongó doktor -, s azt a családunk sem éli túl.

- Ez nagyon szomorú - hajtotta le a fejét az Erdőtündér is. - Hogyan segíthetnénk nektek?

- Csak azt szeretném, ha valaki látott ilyen bokrot a közelben, azonnal szóljon nekem. Ez életbe vágó!

Virág Zsoltra nézett, aki még mindig lehajtott fejjel állt mellette.

- Zsolt, te sokat jártál az erdőben. Láttál máshol is ilyen fehér virágot, mint amelyet Dongó doktor keres?

Zsolt érezte, sokan várják tőle a segítséget. Csak most gondolt arra, milyen nagy bajt okozott azzal, hogy reggel letaposta azt a szép fehér bokrot. Aztán valami az eszébe jutott. Felemelt fejjel szólalt meg:

- Dongó doktor! Látod azt a nagy fehér sziklát? - mutatott az erdő széle felé. Mikor a doktor bólintott, folytatta: - Mikor holnap reggel felkel a nap és sugarai bevilágítanak a szikla lábához, meglátsz ott egy forrást.

Kristálytisza vize éltet egy olyan szép virágú bokrot, amilyent te keresel.

Dongó doktor szeme felcsillant. Örömmel nézett a fiúra. De mielőtt köszönetet mondhatott volna, a Búgóhangú Erdőtündér szólalt meg:

– Köszönjük neked, Zsolt. Te nagyon jószívú fiú vagy. Amiért segítettél azoknak, akik ilyen nagy bajban vannak, szeretnék megjutalmazni.

A fiú csodálkozva nézte a fényes gömb közepén a gyönyörű Erdőtündért.

– Engem? – kérdezte elfulladó hangon.

– Téged – bólintott az Erdőtündér. – Gyertek közelebb – intett Virágnak és Zsoltnak.

A két megszólított bizonytalanul indult felé. Mikor előtte álltak, a Búgóhangú Erdőtündér csodálatosan búgó hangján így szólt:

– Azt szeretném – nézett Zsoltra –, hogy az osztályban te legyél a legokosabb tanuló. Ehhez azt is tudnod kell, ami a tankönyvben nincs leírva. Ezt a tudást akarom neked megadni úgy, hogy nem kell a könyvből tanulnod, hanem tapasztalattal szerzed meg, amit tudni akarsz. Az emberek között már kiismered magad. Most a kis állatok életét szeretném neked bemutatni! De nem úgy, hogy csak nézed őket, hanem úgy, hogy te is köztük élsz. Ha varázspálcám ezüst felével intek, varázspor száll rád, s olyan pici leszel, mint egy ma született kisegér, vagy még annál is kisebb. Így elbújhatsz egy falevél alatt, vagy akár egy méhkaptárba is bemehetsz, hogy lássad, hogy is élnek ott a szorgalmas méhecskék.

Zsolt nagy szemeket meresztett. Mindenre gondolt, de erre aztán nem! Hogy ő is olyan kicsi legyen, mint egy méhecske?!

Az Erdőtündér észrevette félelmét, s elmosolyodva folytatta:

- Látom, kicsit aggódsz, hogy mi lesz veled ebben az ismeretlen világban. Ne félj, egyedül nem engedlek oda. Veled megy a kislányom, Virág, aki mindenben segít neked!

Zsolt szólni akart, de erre már nem volt ideje. Az Erdőtündér feléjük intett a varázspálcával, s varázspor hullott rájuk. Hirtelen mindketten olyan kicsik lettek, mint egy ma született kisegér.

Zsolt kicsit ijedten nézett a lányra.

- Ne félj, nem lesz semmi baj - mosolygott rá Virág. - Én már többször is voltam így. Csak addig leszünk ilyen picik, míg meg nem ismered, hogyan élnek méhek és az erdő apró lakói. Induljunk arra - mutatott egy világosabb részre.

El is indultak. Mentek, mentek.

Zsolt úgy érezte, már órák óta gyalognak, pedig alig haladtak valamennyit.

Rájött, hogy valódi méretében az egész út mindössze néhány percig tartott volna.

Szerencsére hamarosan megálltak, mert egy csörgedező kis patak állta útjukat. Virág halkán megszólalt:

– Látod azt a furcsa valamit, ami ott mozog a víz partján?

– Igen, látom, hogy valami mozog ott – meresztette ki szemét a fiú. – De nem tudom, mi az.

– Az egy foltos szalamandra – magyarázta a lány. – Most megy le a víz alá a picinyeihez. A vízben hozza világra őket, ugyanis elevenszülő. A kicsik külső kopolytúval lélegeznek a víz alatt, és különböző rovarokat esznek. Mindig a friss forrás közelében kell maradniuk, mert különben kiszáradnak. Téltre keresnek egy nedves üreget, és tavasszal jönnek elő mint kifejlett felnőttek.

A fiú csodálkozva hallgatta, milyen sokat tud Virág az erdő lakóiról.

- De ugye, ők tovább élnek, mint a szentjánosbogarak? - kérdezte aztán.

- Igen. 15-20 évig is élnek ezek a furcsa, kételtű állatok. Látod a hátán azokat a sárga meg narancssárga foltokat? Azok a méregmirigyei. Így védekezik a többi állat ellen.

Ekkor a kis állat lebukott a víz alá, és eltűnt a szemük elől.

Virág lassan továbbindult. Zsolt követte. Alig haladtak valamennyit, amikor zúgást hallottak. Egy méhkas volt, bejáratát néhány méh vigyázta.

- Most nagyon kell vigyáznunk, mert könnyen baj lehet - torpant meg Virág.

- Milyen baj? - csodálkozott a fiú. - Hiszen ezek csak méhek!

- Elfelejtet, hogy te is olyan kicsi vagy, mint ők. Ha megtámadnak, könnyen pórul járhatsz!

- Miért támadnának?

- Nézd csak! A bejáratot katonák őrzik. Csak azt engedik be a kaptárba, akinek olyan illata van, mint a kaptárban lévő méheknek. Akinek más illata van, azt hiszik, ellenség, és rögtön rátámadnak a fullánkjukkal. De azért mi bejutunk. Gyere!

Lassan, óvatosan közelítették meg a kaptárt.

- Kik vagytok? - állította meg őket a bejáratot őrző katona.

- A Búgóhangú Erdőtündér küldött minket, és a királynőhöz jöttünk - mondta Virág.

Erre az egyik katona megfordult, és elindult a királynőhöz, hogy jelezze, vendégei jöttek.

- Míg vissza nem jön a futár, menjetek át az illatpermetező kapu alatt - intett a másik őr. - Így lesz olyan az illatotok, amilyen az összes dolgozóé.

Virág és Zsolt befelé indultak. Ahogy haladtak, egyre erősebb és kellemesebb illatot éreztek. Az illatpermetező kapuhoz érve felülről halk zümmögéssel méhek szórták rájuk a finom, illatos permetport.

A túloldalon a futár várta őket.

– A királynő vár benneteket – szólt. – Gyertek utánam!

A katona vezetésével egy szép, illatos terembe jutottak. Itt várta őket az anyakirálynő.

Zsolt érdeklődve nézett körül. Jobbra és balra sárga, hatszögletű viaszsejtek voltak. Ahogy jobban megnézte őket, látta, hogy az egyik oldalon a sejteknek még van tetejük, a másik oldalon már nincs.

– Látom, csodálkoztok – mosolyodott el a királynő. Arra az oldalra mutatott, ahol a hatszögletű sárga sejtek zárva voltak. – Itt vannak az én bölcsődés kis petéim. Épp ma zártam le őket, hogy három nap múlva ki tudjanak kelni. Ők is olyan méhlárvák lesznek, mint ezen a másik oldalon lévők, akik épp ma keltek ki. Most volt épp a közös vacsoránk, finom méhpempőt ettünk.

– Mi az a méhpempő? – kottyantott közbe Zsolt.

– A méhpempőt a méhek állítják elő, elsősorban a királynő, azaz az én számomra. Én csak méhpempőt eszem, úgy, ahogyan a többi méhkirálynő.

– Mást nem is eszel?

– Nem. A méhpempőben minden benne van, ami a peték lerakásához és a királynő egészségéhez szükséges. Tápláló és finom is. De a dajkaméhek a hatodik napon az álcáknak már mézet és virágport is adnak. Nézzétek! – mutatott azokra a sejtekre, amelyeknek a teteje nem volt lezárva. – Látjátok, milyen szép óvodás csoportom van? Ma este, elalvás előtt egy szép mesét mondok nekik.

Zsolt egyre jobban csodálkozott. Már éppen ismét megszólalt volna, de Virág megelőzte.

- Milyen mesét lehet mondani a pici méheknek? - nézett kérdően a királynőre.

- Bármilyet - mosolygott a királynő. - Én ugyanazt a mesét mondom minden csoportomnak. De azt tudnotok kell, hogy ezek az álcák még nem igazi méhecskék. A mese után bebábozódnak, és bezárjuk őket a sejtek belsejébe. Tizenkét nap múlva a már kifejlett méhecskék felnyitják a sejt tetejét, és kibújnak belőle. Akkor már felnőtt, dolgozó méhek.

- De érdekes! - tört ki Zsoltból a lelkesedés.

Virág azonban kicsit fanyalgott.

- Mindig ugyanazt a mesét mondod?

- Igen, ugyanazt, és mindig ilyenkor. Az óvadás méhecskék megjegyzik, és akkor sem felejtik el, amikor majd 12 nap múlva kikelnek és szorgalmas dolgozók lesznek. Ha akarjátok, üljetek ide mellém, és hallgassátok meg ti is!

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy nagy méhcsalád, melyben élt két méhecske.

Ők nagyon jó barátnők voltak, mindenhova együtt mentek. Csodálkozva nézték és hallották a felnőtteket, milyen sok mindent be lehet gyűjteni a virágokból. Ők is minden reggel együtt indultak, és keresték a virágokban az édes nektárt.

Egy szép napsütötte reggelen a felderítő méhek úgy jöttek vissza, hogy a közelben idegen méhek is gyűjtik a nektár és a virágport ott, ahol eddig csak ők voltak.

– Nagyon vigyázzon mindenki – mondta a felderítő –, mert nagy veszélyben vannak azok a fiatalok, akik közel mennek az idegenekhez.

Tea és Bea – így hívták a két barátnőt – csak arra figyelt, hol található a legtöbb nektár. Gyorsan elindultak abba az irányba. Útközben nézegettek. Keresték, honnan lehet a legtöbb nektárt és virágport gyűjteni. Akkor vették észre, hogy az erdő szélén idegen méhek nektárt és virágport osztogatnak a fiatal méhecskének.

– Megnézzük, mi van ott? – nézett Tea a barátnőjére.

– Inkább maradjunk itt – aggodalmaskodott Bea. – Várjunk picit, hátha jön valaki, aki jobban ismeri ezt a környéket!

– Csak megnézem, és mindjárt jövök – mondta Tea, és mielőtt Bea egy szót is szólhatott volna, Tea már repült is az idegenek felé.

– Gyere közelebb – hívogatta az egyik idegen a kis méhecskét.

Tea óvatosan odaszállt az idegenhez. Már előre örült, mennyi mindent tud majd hazavinni. Az idegen megpakolta a kosárkáját mindenféle finomsággal. Mikor végzett, Tea ránézett és megköszönte a sok ajándékot.

Épp indulni akart, mikor két idegen megragadta a szárnyait, és már vitték is az idegen kaptárba. Tea, mikor észrevette, hogy el akarják rabolni, kétségbe esve kezdett segítségért kiabálni.

Bea csak azt látta, hogy a szárnyainál fogva viszik Teát az idegenek, de nem tehetett semmit. Nagy erőfeszítéssel legyőzte félelmét, és követte őket. Látta, hogy Teát beviszik az idegen kaptárba, de azt már nem, hogy az illatosító kapuhoz viszik.

Tea hiába kapálózott, valamilyen illattal beszórták, így neki is olyan illata lett, mint az ottani méheknek.

- Most már hiába mennél haza! - szólt az egyik idegen.
- Ezzel az illattal nem engednének be a régi családotba, összevissza szurkálnának. Ezentúl itt maradsz nálunk, és nekünk gyűjtöd a nektárt és a virágport, vagy takarítod a kaptárunkat - tette hozzá az idegen.

Most értette meg a kis méhecske, hogy őt elrabolták! Arra gondolt, hogy már soha nem láthatja az otthonát és a legjobb barátnőjét, Beát sem. Szomorúan nézett körül ebben az idegen kaptárban.

- Miért nem fogadtam szót a legjobb barátnőmnek, mikor kért, hogy várjunk picit - gondolt Beára.

Bea épp ekkor ért haza a családjához.

- Segítsen valaki! - kiáltotta, mikor a kaptár belsejébe ért.

A többiek körülállták és hallgatták, hogyan csábították el a kis méhecskét az idegen rablók.

- Mindjárt kitalálunk valamit! Beszélek a királynővel, hogyan tudjuk kiszabadítani a bajba jutott méhecskét - mondta egy idősebb méh, és már indult is az anyakirálynőhöz.

- Szomorúan hallom, mi történt az egyik kis méhecskénkkel - szólt a királynő. - Ha ki akarjuk szabadítani Teát, meg kell figyelni, hol tartják fogva és mit csinál ott.

- Kit küldjünk felderítésre?

- Beát - nézett a méhecskére a királynő. - Óvatosan figyeld meg, mit tudunk tenni, hogy Tea újra itthon legyen!

- Reggeltől estig azt fogom figyelni - mondta elszántan Bea.

Másnap már kora reggel repült is Bea az idegen kaptár közelébe. Nézte, mikor látja meg barátnőjét, Teát. Feltűnt neki, hogy nem messze két méhecske gyűjti a nektárt és közben beszélgetnek. Elhatározta, hogy kihallgatja őket.

- Jól van, elég már - nézett az egyik a kosarába. - Ezek nem érdemelnek többet! Csak dolgoztatnak minket, és közben egyebet sem mondanak, hogy hozzáal még, hozzáal még!

- Igazad van - bólintott a társa. - Láttad azt a szegény kislányt, aki egész nap takarít és alig kap egy kis mézet? Ugyanazt csinálják vele is, mint velünk tették. Ő talán egyszer még megmenekül, de a mi családukat már elpusztították ezek az idegenek!

- Most meg nekünk kell etetni ezeket a rablókat! - háborgott az első méh.

Bea csak hallgatta a két dolgozó beszélgetését. Kissé közelebb repült hozzájuk, mintha ő is nektárt gyűjtene. A két méhecske nem is figyelte, hogy a közelükbe ért Bea, csak tovább beszélgettek.

- Ha én a kis méhecske helyében lennék, holnap biztos meg tudnék szökni - folytatta az első. - Azt mondják, hogy holnap rossz idő lesz, esni fog az eső. Ilyenkor a méhek a kaptárban összegújnak, hogy melegítsék egymást. Ezért nem őrzik olyan szigorúan a bejáratot sem.

Ekkor a pici méhecske ki tudna menni a kaptár ajtaján, és visszarepülhetne a saját családjához.

- Csak az a baj, hogy rossz időben nem tudja, merre is van az ő családja - szólt közbe a másik.

Ekkor Bea odarepült a két beszélgető méhecskéhez.

- Hallottam, amit beszéltetek - nézett a két csodálkozó méhecskére. - Én annak az elrabolt kis méhecskének a barátnője vagyok, és szeretném, ha hazajönne újra a családjához - mondta. - Ti jószívűek vagytok. Ha tudnátok abban segíteni, hogy kijöjjön az idegen kaptárból, akkor én hazarepülnék vele. Nagyon hálásak lennénk - tette hozzá.

- Sajnos mi már nem láthatjuk a családjukat - sóhajtott az egyik méhecske. - Mivel tudjuk, milyen az, ha valaki nagyon hiányzik nekünk, segítünk neked. Szólunk a kis méhecskének, hogy holnap reggel várod a kaptár bejáratánál.

- De nagyon siessetek hazafele, nehogy észrevegyenek és visszahozzanak ide az idegenek! - aggódott a másik.

- Sietni fogunk! - ígérte csillogó szemmel Bea. Gyorsan megfordult, és boldogan repült hazafelé a jó hírrel.

Másnap kora reggel kis csapat méhecske repült óvatosan az idegen méhek felé. A királynő ugyanis nem engedte el Beát egyedül, nehogy őt is elrabolják. Ő maga jelölte ki a legbátrabb katonákat, hogy kiszabadítsák Teát. A kis csapat egyre közelebb ért a kaptárhoz. Elöl Bea repült, mutatta az utat. Mikor odaértek, gyorsan elrejtőztek. Bea volt a legközelebb a bejáratához, hogy gyorsan tudjon szólni a barátnőjének.

Az idegen kaptár mellett nagyon nehéz volt várni, csak várni. Egyszer csak a bejáratnál megjelent egy fázós, didergős pici méhecske. Tea volt!

- Gyere, gyere gyorsan! - repült oda hozzá Bea. - Utánam! - intett, s már indult is.

Tea, mikor meglátta a barátnőjét, összeszedte minden erejét, és csak úgy repült, repült Bea után. Észre sem vette, hogy a hátuk mögött a saját katonáik szállnak. Annyira siettek, hogy Beának is csak hosszú idő múlva jutott eszébe, hogy hátranézzon.

- Jönnék az idegenek! - kiáltott rémulten.

- Gyorsabban! - parancsolta a katonák vezére.

Még gyorsabban repültek az otthonuk felé. De hiába! Az üldözők egyre közelebb értek hozzájuk.

- Az nem lehet, hogy utolérjenek és visszavigyenek bennünket - gondolta kétségbeesetten Bea.

Ekkor előttük, az erdő szélén meglátta felsorakozva kaptáruk seregét. Az összes katonát eléjük küldte a királynő!

- Most már biztosan hazaérünk - sóhajtott Bea megkönnyebbülten, mikor a felmentő katonák elindultak mellettük az idegenek felé. Hátranézve látta, hogy az idegenek menekülnek a katonák elől.

Tea és Bea már látták az ismerős erdőt, rétet, az otthonukat. Gyorsan berepültek a kaptárba, ahol Tea egyből az illatfelhő kapujához ment. Alighogy átment a permetpor kapuján, őneki is újra olyan illata lett, mint az egész családnak. Ezután a kaptár legbelső termeibe mentek, ahol a királynő már várta őket.

- Látjátok - kezdte -, milyen hamar bajba tudtok kerülni? Először minden pici méhecske azt hiszi, hogy mindenki olyan gondos, türelmes és jó vele, mint az anyukája és az apukája. A gonoszok sokszor édességgel csalogatják magukhoz a piciket, és sokszor el is rabolják őket. Ezért kell mindenkinek megtanulni egy életre, hogy soha nem szabad édességet elfogadni idegenektől - emelte fel a fejét a királynő. - Mi így vigyázzuk és óvjuk a mi kis méhecskéinket, mert a család az egyetlen, ahol mindig biztonságban van a gyermek.

Tea meghatottan, könnyek között köszönte meg, hogy kiszabadították az idegenek karmai közül, és megfogadta, hogy máskor jobban fog vigyázni.

TEA és BEA

**A királynő befejezte a mesét.
Mosolyogva nézte a kis
óvodásokat, majd Virághoz és
Zsolthoz fordult.**

- Most elköszönök tőletek. Pihenjete le, holnap még találkozunk!

Zsolt és Virág megköszönte a szép mesét, s mentek az egyik dolgozó után, aki megmutatta, hol fognak aludni. Rögtön lefeküdtek a puha ágyba, s gyorsan elaludtak.

Kora reggel hangos kiabálásra ébredtek. A bejáratot védő katonák nem engedték be a felderítő méhecskét. Az odasiető Virág hamarosan felfedezte, miért fogják körbe a felderítő méhet. Zsolthoz fordult.

- Nézd, mennyi nünüke kapaszkodott a hátára, amíg nektárt és virágport gyűjtött - mutatott az érkező felderítőre.

- Azok a kis fekete pontok a nünükék?

- Igen. Akkorák, mint egy nagyobb mákszem.

- És miért kapaszkodtak a felderítőre? - kérdezett tovább a fiú.

- Mert így jutnak be a kaptárba ezek a veszélyes állatok.

- Veszélyesek? - csodálkozott Zsolt.

- Amilyen kicsik, olyan veszélyesek. A méhek hasára kapaszkodnak, és a vérüket szívják. Közben a szívókájukon keresztül vírusokat juttatnak a méhecskébe, azok meg legyengülnek és elpusztulnak. - És képzeld - folytatta a lány -, mi történik, ha akár csak egy vérszívó nünüke bekerül a kaptár hátsó részébe és ott fészket csinál magának!

- Tényleg okos vagy, Virág! - nézett Zsolt elismerően a lányra.

Az elmosolyodott, majd így szólt:

- Most pedig szeretném neked megmutatni, hogyan beszélnek egymással a méhek, mikor visszaérkeznek a felderítők.

- Tényleg beszélgetnek?

- Igen - bólintott a lány. - A felderítő elmondja a többi méhecskének, hova és milyen messze kell repülni, hogy sok nektárt és virágport tudjanak gyűjteni. Persze nem szavakkal, hanem érdekes táncsal mutatja mindezt. A felderítő mindig a kaptár közepében kezd el táncolni. Gyere, nézzük meg! - húzta maga után a fiút. Közben azért magyarázott tovább. - Ha a felderítő méhek körbe-körbe táncolnak, az azt jelenti, hogy a közelben sok virág van. Aztán azt is megmutatják a többi méhecskének, milyen nektármintát hozott, hogy ilyen virágot keressenek a többiek is.

Zsolt elgondolkodva pillantott Virágra.

- És azt is táncsal mutatja be a felderítő, ha nagyon messze vannak a virágok? - kérdezte.

- Igen, de akkor nem körtáncot, hanem rezgőtáncot jár a felderítő. Ilyenkor egyenes vonalban táncol, és a potrohát lassan jobbra-balra rázza.

- Álmélkodva hallgatlak, Virág.

- Ne álmélkodj, hanem hallgass figyelmesen! - mondta a lány, de hogy parancsa élet elvegye, el is mosolyodott. - Biztos láttad már, hogy a fa kérgén is keresgélnek valamit a méhek. A kéreg alatt finom folyadék van. Ha a méhecske rászáll egy virág bimbójára, ott is talál hasonló finom nedvességet. Ha ezt a két folyadékot összekeverik méhviasszal, akkor kapják meg a csodaszert, amit propolisznak hívnak.

- És mire jó az?

- A propolisz a méhek fertőtlenítő szere. Jó a fertőzések ellen, meg a vírusok ellen is. Látod, Zsolt - nézett a fiúra -,

a mi életünk itt az erdőben szép is, nehéz is. Tavasztól mindenki reggeltől estig eteti és neveli kicsinyét, és a párok mindenben segítik egymást. Ezért tartjuk nagy bűnnek, ha valaki erőszakkal, például hálóval akarja befogni az erdő lakóit. Ha valaki tud ilyenről, és segíti is ebben, az épp olyan bűnös, mint aki ezt teszi.

– Igazad van! – tört ki a fiúból.

Virág komolyan bólintott, aztán folytatta:

– Tudod, az édesanyámnak, a Búgóhangú Erdőtündérnek mindent tudnia kell. Azért tud igazságosan dönteni, mert vele mindig mindenki őszintén beszél. Mindenkin látja, hogy az igazat mondja-e, de azt is, ha valamit nem akarnak elmondani neki. Ugye, te is úgy gondolsz, hogy az igazat mindig el kell mondani? – nézett kérdően Zsoltra.

Zsolt zavarba jött, lassan lehajtotta a fejét. Virág érezte, hogy a fiú kissé bizonytalanul áll előtte.

– Valamit el akarsz mondani nekem? – kérdezte kedvesen.

– Tudod, Virág – sóhajtott fel a fiú –, valóban szeretnék valamit őszintén elmondani.

– Hallgatlak. Érzem, valami nagyon bánt téged.

Zsolt összeszedte minden bátorságát, hogy elmondja mindazt, ami a szívét nyomja.

– Tudod, az én édesapám az erdő fővadásza – kezdte. – Évente, amikor vadászat van, én is elkísérem őt. Ekkor sok ember jön a vadászok mellé. Ezek a hajtók nagy zajt csapnak, hogy a fácánok, a nyulak és a rókák megijedjenek és meneküljenek. Ilyenkor a vadászok sok fácánt és nyulat lőnek.

– Ezt tudom, ezt az erdőben mindenki tudja – szólt közbe Virág.

– Hallgasd tovább! A faluban él egy ember, aki nem dolgozik sehol, és senki nem tudja, ki is ő. Mindig

szakadt, régi ruhában jár. Tavaly ez az ember is ott volt a vadászon, s ő hangoskodott a legjobban. Az egyik vadász két fácánt lőtt, de mind kettő a patak partjára esett. Édesapám észrevette. Intett nekem, és én rohantam a két fácánért. Épp egy nagy bokorhoz értem, amikor ez a szakadtruhás előttem felvette a két fácánt, és gyorsan a közeli bokorba dugta. Körülnézett, és már ment is vissza a vadászokhoz. Engem a bokortól nem látott.

– És te mit csináltál?

– Nem vettem elő a fácánokat, mert kíváncsi voltam, mit mond ez az ember. Távolabbról követtem. Amikor a vadászokhoz ért, azt mondta, hogy a patakba esett mind a két fácán, és elvitte őket a víz. Én hirtelen nem is tudtam, mit tegyek. Szólni nem akartam, nehogy a szakadtruhás megtudja, hogy mindent láttam. Gondoltam, este visszamegyek, hazaviszem a két fácánt, és elmondom az igazat.

– Én is ezt tettem volna – bólogatott Virág.

A dicséretre Zsolt boldogan elmosolyodott.

– Este valóban visszamentem – folytatta a történetet. – Éppen kivettem a bokorból a két fácánt, mikor elém toppant a szakadtruhás.

– Jaj! – sikkantott Virág.

– Képzelheted, hogy megijedtem! Hát még akkor, mikor azt kiabálta, hogy meg vagy, te fácántolvaj, és zseblámpájával az arcomba világított. Persze rögtön felismert. „Te a fővadász fia vagy! Ha én ezt a faluban elmesélem, többet nem lesz fővadász az apád. Elmondom mindenkinek, hogy egy tolvaj a fia!” Én szinte kővé meredten álltam. Még akkor sem tudtam megmozdulni, mikor megfogta a karom.

– Nem is tiltakoztál?

– Dehogynem! „Ez hazugság!” – tört ki belőlem. Még azt is megmondtam neki, hogy ő hazudott a vadászoknak,

mikor azt mondta, hogy a fécánokat elvitte a víz, pedig én láttam, hogy a bokorba rejti őket.

– Jól tetted!

– Hát akármilyen jól is tettem, hogy a szemébe vágtam az igazat, a szakadtruhást nem hatotta meg. Gúnyosan közölte velem, hogy a mesémet senki nem hiszi el. Egy gyereknek?

– Nahát! Nem elég, hogy tolvaj, nem elég, hogy másra fogja a bűnét, még sérteget is?!

– Ne légy ilyen mérges, hisz valójában ez nem volt olyan nagy sértés. Hiszen tényleg gyerek vagyok.

– Nem ez bosszant, hanem az, hogy azt gondolja, egy gyereknek nem lehet igaza.

– Ebben egyetértünk – bólintott Zsolt. – De hadd folytassam! A szakadtruhás még azt is mondta, ha kell, egyik ismerőse bizonyítani fogja, hogy én vagyok a tolvaj, mert mindent látott. S ezzel nemcsak engem közösítenek ki, de apámnak is vége.

– A gazember! – sziszegte Virág.

– Leszel még mérgesebb is – nézett rá szomorúan Zsolt.

– Ugyanis a valódi tolvaj így folytatta: „Csak akkor nem tudja meg senki, ha hozol nekem még a héten két mókust vagy egy szép gyöngybaglyot”. Én persze tiltakoztam, de ő nem tárgított. Végül beleegyeztem. Mit tehettem volna?

– Akkor legközelebb egy gyöngybagoly lesz a hálóban?

– nézett a fiúra Virág.

Zsolt nem felelt, csak bólintott. Nagyot sóhajtva folytatta:

– Annyit elértem, hogy a madárfogó hálót ő feszítette ki. Ugyanis azt mondtam neki, hogy nekem nincs elég erőm hozzá. És ez igaz is.

– A hálóból viszont neked kellett kiszedned az elfogott állatokat – állapította meg Virág. Aztán felcsillant a szeme.

– Ide figyelj! Ha tudjuk, hova kell vinned a mókusokat

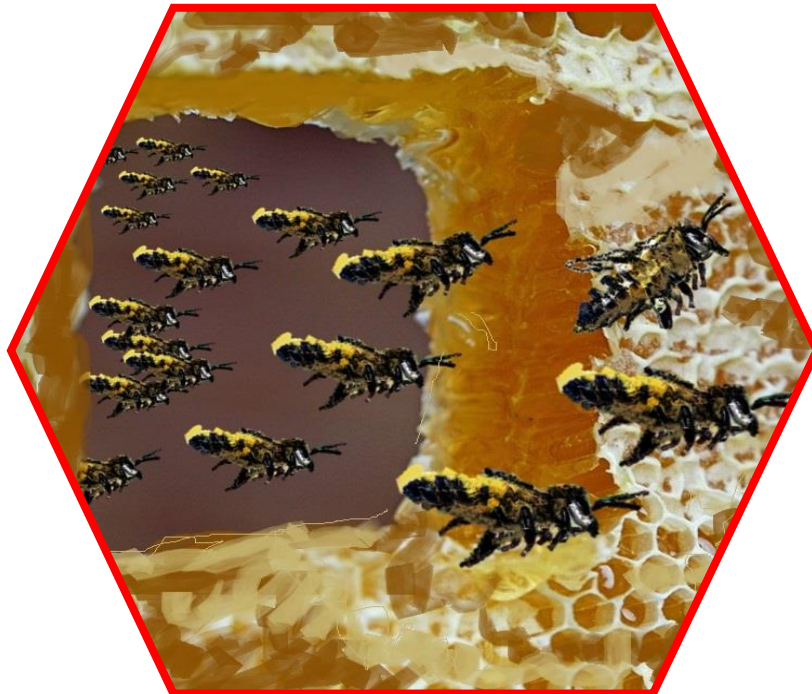
vagy a gyöngybaglyot, azt is tudjuk, hol rejtegeti a többi befogott állatot! Mondta, hova kell vinned a befogott állatokat?

– Nem. Valószínűleg nem bízott meg bennem – hajtotta le a fejét a fiú.

– Akkor hogy kellett volna átadnod az állatokat?

– Azt mondta, majd értük jön.

Virág nézte a lehajtott fejű fiút, és valahogy az volt az érzése, hogy Zsolt még mindig nem a teljes igazságot mondta el. De nem szólt, inkább annak örült, hogy ennyit elmondott neki.

További beszélgetésre nem volt idejük, mert észrevették, hogy egyre több méhecske indult el a kijárat fele.

Annyira siettek, hogy alig fértek ki, többnek várni kellett.

Az egyik várakozó méhecske megkérdezte őket:

– Hát ti nem jöttök?

– Hová kellene mennünk? – csodálkozott Zsolt.

– Elkezdődött a rajzás! – magyarázta a méhecske. – Vannak, akik jönnek, vannak, akik maradnak – tette hozzá, miközben ment a kijárat felé.

– Mi történik most Virág? Miért kell menni vagy maradni? – fordult a lány felé Zsolt.

– Láttad te is, amikor a királynőnél hallgattuk a mesét, hogy mennyi méhecske születik minden egyes nap. Az egyre több és több méhecske meg csak hordja a kaptárba a nektárt és a virágport, és gyorsan megtöltik a viaszból készített lépeket. Te is hallottál már a lépesmézről, amit mindenki nagyon-nagyon szeret – mosolygott Zsoltra a lány, aztán elkomolyodva folytatta: – Mivel a méhek egyre többen lesznek, egyre több méz és méhecske lesz a kaptárban, és egyre kisebb lesz a hely. Ekkor a méhkirálynő, vagy ahogy egyszerűen hívják, az anyaméh az anyabölcsőbe kezdi rakni a petéket és lefogy, hogy újra repülni tudjon. Mikor már képes a repülésre, felderítőket küld a környező helyekre, hogy megfelelő új otthont keressenek, és megkezdődik a rajzás.

– Szóval az a rajzás, amikor az emberek azt látják, hogy egy fán egy csomó méh lóg, és egyre többen lesznek? – kérdezte a fiú.

- Igen. Addig lógnak ott, amíg a felderítők és a szálláscsinálók közül többen is visszajönnek, és rezgőtáncsal jelzik, hogy megtalálták az új otthonukat. Ekkor az egész raj felkerekedik, és mennek az új helyre. A régi kaptárban inkább az idősebb méhek maradnak, a kirajzott méhek többsége fiatal.

- És a királynő? Vele mi lesz?

- Ő is az új helyre megy. A dolgozók elkezdik szorgalmasan gyűjteni a nektárt és a virágport, készítik a méhpempőt és a finom mézet, hogy az új családnak legyen egész télen ennivalója.

- Ez érdekes - ismerte el Zsolt.

- Örülök, hogy meg tudtam neked mutatni mindezt. Azt is láttad, milyen sok szorgalmas méhecske kell ahhoz, hogy a virágból begyűjtött nektárból finom méz legyen. De a méhecskék közben tesznek még egy nagyon fontos dolgot.

- Mit?

- Ha megnézed közelebbről a virágok belsejét, a közepében vékony száracskákat láatsz. Minden száracska tetején van egy kis csomó. Ezeket a száracskákat nevezzük porzónak. Ahogy a méhecske gyűjti a nektárt, ami a virág kelyhében lévő folyadék, háta hozzáér ezekhez a porzókhoz, és a hátára ragadnak az apró ragacsos virág szemcsék. Ha a méhecske egy másik virágra is rászáll, ott ezek a virágpor szemcsék hozzáérnek a virág közepén lévő száracskához, amit bibének hívunk. A bibe szára csöves. Ennek a csövecskének a közepébe kerül a virágpor, és szépen lecsúszik a csövecske aljára, a magházba. Ott nőni kezd, és ebből lesz a finom gyümölcs.

- De csak akkor - vigyorodott el a fiú -, ha gyümölcsfa virágából gyűjtötték a nektárt!

- Ebben igazad van...

Zsolt ránézett a hirtelen elkomolyodó lányra, aztán így szólt:

- Ne haragudj, nem akartalak megbántani. Nagyon szeretem hallgatni, ahogy mesélsz. Olyan érthetően el tudsz mindent magyarázni!

- Tényleg így gondolod? - mosolyodott el Virág.

- Tényleg! Most is úgy éreztem, hogy én vagyok a diák, és hallgatom az okos tanárnőmet. Megkérdezhetem, kitől lehet megtanulni ezt a szép előadást?

- Az édesanyámtól. A Búgóhangú Erdőtündér tanít és tanított eddig is. Az ő nyugalma, szeretete nekem példa. Mikor beszél, nem érzem magam egy iskolapadban, ahol tanulni kell - nézett kicsit huncutul a fiúra. - Ő mindig úgy tanít új dolgokra, mint ahogy őt tanította az én bölcs nagypapám. Ő nevelte édesanyámat egyedül, mert a nagymamám súlyos betegségben korán elment. A nagypapám segítette édesanyámat akkor is, amikor nem sikerült az aranyfokozatú tündér-vizsgálata - remegett meg Virág hangja. Ahogy Zsolt rátekintett, látta, a szeme is fátyolos.

Egy darabig hallgattak. Virág könnyeivel küszködött, Zsolt pedig nem mert megszólalni. Végül Virág összeszedte magát. Még mosolyogni is megpróbált.

- Mennünk kell az Erdőtündérhez a nagy rétre. Biztos te is kíváncsi vagy, vajon megtalálták-e már az elveszett kis mókust, vagy rátalált-e a nagy sasmadár a párjára.

Lassan elindultak a csörgedező patak felé. Mikor a partjára értek, Virág így szólt:

- Emlékszel, tegnap itt láttuk a foltos szalamandrát - nézett a fiúra. - Itt a vízparton néha nagyon érdekes dolgok történnek. Persze lehet, hogy most nem fogunk látni semmit.

Alig léptek kettőt, a víz alól egy pici madárka bukkant elő épp előttük. Csőrében egy vízicsigát hozott. Gyorsan

körülnézett, s már falatozni is kezdett. Ahogy mozgatta fejét, Zsolt észrevette, hogy csőre alatt fehér tollai vannak. De nem ez döbbsentette meg.

– Hogy került a víz alá ez a madár? – kérdezte.

– Ezt a madarat vízirigónak hívják – magyarázta a lány.

– Néha csak a fejét dugja a vízbe, és úgy keres magának ennivalót, néha a mélyebb vizekben úszva keres apró bogarakat és szúnyoglárvákat. Valahol itt a közelben kell lenni a fészkének is.

– Én eddig csak halakat meg gyíkokat láttam a vízben. Madarat még nem!

– Tudod, Zsolt, minden állat azt keresi, hol vannak olyan élőhelyek, ahol állandóan talál valami ennivalót. A vízirigó évente kétszer is költ. Általában Az öt tojást rak, s a fiókái másfél hónap alatt kikelnek. A fiókáknak mindig kell táplálék, a vízparton meg folyamatosan találnak elegendő élelmet.

Beszélgetés közben szinte észre sem vették, hogy máris a tisztás szélére értek. Körben sok-sok erdőlakó várta már a Búgóhangú Erdőtündért. Egyszer csak megjelent az a fénylő, szentjánosbogarakból álló világító gömb, amellyel az Erdőtündér megérkezett.

Az Erdőtündér gyorsan körbenézett, majd így szólt:

– Örömmel látom, milyen sokan vagyunk. Azt is tudom, hogy valaki még mindig nem lehet közöttünk. Sasmadár – fordult oda a hatalmas sashoz –, megtudtál már valamit, miért nem tért még haza szeretett párod?

– Sajnos, még semmi hír – ingatta szomorúan fejét a sas.

– Viszont azt hallottam, hogy ma reggel egy gyöngybagoly volt abban a titokzatos hálóban.

A Búgóhangú Erdőtündér összeráncolta szemöldökét.

– Ez nem mehet így tovább! Mától fogva, ha egy idegen belép ebbe az erdőbe, azonnal jelentsétek nekem! Ígérem, megtaláljuk, ki az a gonosz ember, aki az erdő lakóit

hálóval befogja! – Az ígéretet hallva az erdő lakói éljenezni kezdtek. Az Erdőtündér megvárta, míg elcsendesednek, aztán még hozzátette: – Azt szeretném, hogy minden erdőlakó félelem nélkül élhessen úgy, ahogy eddig tette. Kristálypalotám mindenki előtt nyitva áll, aki segíteni tud nekünk.

A lelkesedés megint kitört. A Búgóhangú Erdőtündér mosolyogva nézte az erdőlakókat. Tekintete körüljárt a tisztáson, majd megállapodott Virágon és Zsolton.

– Látom, megjöttetek – intette magához őket. – Nos, Zsolt – nézett a fiúra –, sikerült megtudnod egy-két érdekességet a méhek életéből?

– Tudod, kedves Erdőtündér – kezdte a fiú –, minden szülő büszke lehet a gyermekére, aki olyan szerény és okos, mint a kislányod, Virág. Szerény, mert a tudás szerénnyé tesz, és okos, mert a szorgalom és az akarat mindig meghozza gyümölcsét.

– Köszönöm, hogy te is így látod – csillant fel a tündér szeme. – Virág valóban okos, és nagyon sokat tud az erdőlakók életéről. Holnap reggel megint együtt indultok felfedező útra. A hangyaboly bejáratánál vár egy okos hangyafiú, akiről már mesés történeteket is írtak. Most menjetek, pihenjete!

Másnap reggel, mikor Virág és Zsolt a hangyaboly elé értek, valóban egy hangyafiú várta őket.

- Örülök, hogy eljöttetek. Engem Hangya Bandinak hívnak, és a Búgóhangú Erdőtündér kérésére én leszek a kísérőtök. Van olyan dolog, amit a hangyabolyban szeretnétek megnézni?

Virág ránézett Zsoltra. Várta, hogy ő válaszoljon.

- Voltunk már a méhkirálynőnél. Nagyon érdekes volt, hogyan születnek a kis méhek, és hányszor változnak át, amíg szorgalmas méhek lesznek. Szabad meglátogatni a hangyakirálynőt is? - nézett kérdően a hangyafiúra Zsolt.

- Természetesen lehetséges - válaszolta Hangya Bandi.

- Ha úgy gondoljátok, indulhatunk is - mutatott a bejáratra.

Ebben a pillanatban a bejáratí ajtó kinyílt, és egy nagy hangya jött ki, akinek szárnya is volt. Hangya Bandi csodálkozva szólította meg.

- Szervusz, nővérkém. Hova indulsz ilyen korán?

A szárnyas hangyalány elmosolyodott.

- Te is tudod, hogy tegnap volt a nagy hangyarajzás. Én is nagylány lettem. Ilyenkor mi, lányok, elindulunk, hogy valamelyik hangyabolyban királynők lehessünk. Megyek én is.

Zsolt nem bírta tovább csendben, megszólalt:

- Hogyan lesz egy hangyalányból hangyakirálynő?

- Tudod, minden nagylány szeretne önálló családot. Ezért elindul, hogy keressen egy olyan hangyabolyt, ahol nincs királynő - magyarázta kedvesen a hangyalány.

- Minden hangyacsaládban csak egy királynő lehet - szólt közbe Hangya Bandi. - De minden hangyabolyban kell, hogy legyen királynő.

- És csak úgy besétálsz egy hangyabolyba, és azt mondod, hogy te vagy a királynő? – csodálkozott Zsolt.

- Dehogy! Ez azért nehezebb – pillantott Zsoltra a szárnyas hangya. – Most megyek, és keresek egy hangyabolyt, ahol már nincs királynő. Amikor találok egyet, akkor megvárom, míg kijön egy ott lakó hangya. Óvatosan odamegyek hozzá, és megsimogatom.

- Miért kell megsimogatni egy idegen hangyát?

- Te is tudod, hogy minden hangyafészeknek más és más az illata. Ha megsimogatom az idegen hangyát, talán ő is megsimogat engem. Ekkor rám tapad abból az illatból, amilyen az idegen bolyban van. Utána együtt megyünk egy másik hangyához, és ha ő is megsimogat engem, még erősebb lesz az illatom. Minél több hangya simogat meg, annál erősebb lesz az illatom. Végül bevisznek a hangyabolyba, ahol élnek.

- Ott mit csinálsz?

- Amikor látják, hogy én már nagylány vagyok, és nagyobb is, mint ők, bevezetnek oda, ahol a régi anyakirálynő lakott. Ott leveszem a szárnyaimat, mert már nincs rájuk szükség. Azontúl csak az a dolgom, hogy sok-sok hangyatojásom legyen.

- És meddig kell benn lenned abban a hangyabolyban?

- Mindig ott benn maradok. Ott sok-sok évig élhetek. Tudod, a hangyatojásból amennyi kis hangya kikel, az már mind az én családom lesz. És a dolgozók, akik rám vigyáznak, minden jóval etetnek.

- Köszönjük, hogy mindezt elmondtad nekünk. Járj szerencsével, nővérkém! – integetett Hangya Bandi az elrepülő hangyalánynak. Aztán Virághoz és Zsolthoz fordult. – Már találkoztatok egy leendő hangyakirálynővel, most pedig nézzük meg, hogy él egy igazi királynő! Ha bemegyünk a bejáraton, át kell

mennünk a permetező illatkapu alatt. Ezután tudjuk csak meglátogatni az anyakirálynőt.

- Így volt a méheknél is – bólogatott Zsolt.

Ahogy beléptek a bejáraton, egyből érezték a hangyák illatát. A kapunál szigorú katonák vigyázták a rendet. Bent szorgalmasan siettek a dolgozók, és vittek valamit a fogó alakú rágókik között. Zsolt nem tudta jól megnézni, hogy mit visznek, mert illatfelhő permetezett rájuk, s utána Hangya Bandi sietve vezette őket tovább. Hamarosan egy nagyon szép, díszes ajtóhoz értek. Bent a királynő várta őket.

- Örülök, hogy eljöttetek hozzám – mosolygott rájuk. - Ritkán látogatnak meg bennünket olyanok, akik nem a bolyban élnek. Nézzetek körül! Itt látjátok a pici petéimet, és ott már a lárváim is szépen nőnek – mutogatta a királynő.

Zsolt Virágra nézett.

- A pete az a hangyatojás? – kérdezte.

- Biztosan láttad már, Zsolt, mikor egy tyúk tojást tojik.

- Virág megvárta a fiú biccentését, aztán folytatta: - Na, az épp olyan, mint amikor a királynő lerakja a petéit. Ezekből a petékből fejlődik ki a lárv. A lárv pedig ugyanúgy a tojásban fejlődik, mint a kiscsibe.

- És mi az a nagy fehér valami a hangyabolyban? Már láttam, mikor megbolygattak egy hangyabolyt, a hangyák azokkal rohantak ide-oda.

- Az a lárvákból kifejlődő báb, amiből nemsokára kikel a kifejlett hangya – magyarázta Virág.

- Okosan mondja a lány – szólt közbe a hangyakirálynő.

- Itt nálam sok minden történik egyszerre – tette hozzá.

- A méhkirálynő, mielőtt befedte a sejtek tetejét, egy okos mesét mondott el a piciknek – nézett a királynőre Zsolt.

– Mesélni én is szoktam az enyéimnek. Tudok is egy olyan tanulságos mesét, amit néha a kiscsoportosoknak mesélek. Ez a történet róla, Hangya Bandiról szól – intett a hangyafiú felé a királynő. – Ha kíváncsiak vagytok, mit tett, hallgassátok a történetet!

**egyszer volt, hol nem volt, volt
egyszer egy hangyacsalád.**

Minden reggel mindenki ment az erdőbe és a mezőre, hogy valami finomat hozzon a királynőnek és a többi hangyakatonának. Különösen egy aprócska, pici hangyafiú tett ki magáért: mindig messzebb ment a fészektől, és mindig nagyon finomakat hozott a hangyabolyba.

Egyik reggel, ahogy kiléptek a hangyabolyból, sok szép csomagot találtak a bejárat előtt. A nagyobb hangyák már gyorsan bontogatták a csomagokat, és látták, mézes sütemény van bennük. Az egyik hangya gyorsan meg is kóstolta.

– Finom! – mondta a többieknek. Erre ők is enni kezdtek.

A pici hangya is odament, hogy ő is megkóstolja, de az egyik testvére ellökte a csomagtól.

– Menj oda, ahonnan azokat a finomságokat hozod! Ez a miénk! – mutatott a csomagokra. – Hozz magadnak onnan, ahonnan máskor is szoktál!

Hangya Bandi – ugyanis így hívták a pici hangyát – búsan elindult. Szomorkodott, hogy a testvére ilyen durván beszélt vele. Mikor megérkezett arra a helyre, ahol finom fűmagot és más csemegét talált, gyorsan gyűjtögetni kezdett, de azért közben teletette a pocakját a finomságokkal. Végül szépen, gondosan összepakolta, amit gyűjtött, és elindult hazafelé. Lassan haladt, mert többször is meg kellett állnia pihenni, olyan nehéz volt a csomagja.

A nap már magasan fent volt az égen, mikor visszaért a hangyabolyhoz. Akkor látta, hogy az összes hangya, aki

evett a csomagból, a földön fekszik, és mindegyik a pocakját fogja.

– Mi történt? – kérdezte az egyik testvérét.

– Aki a csomagból evett – nyögte fájdalmasan a földön fekvő hangya –, még felállni sem tud.

Hangya Bandi rögtön sietett a királynőhöz, s elmondta, mi történt a többi hangyatestvérrel. A királynő picit gondolkodott, aztán így szólt:

– Nem tehetünk mást, el kell menni a Búgóhangú Erdőtündérhez. Indulj máris!

Hangya Bandi a parancs szerint máris indult. Az erdő közepén, egy szép tisztáson megtalálta az Erdőtündér csillogó Kristálypalotáját. Bekopogott a kapuján és kérte, hogy sürgősen beszélhessen a Búgóhangú Erdőtündérrel.

– Mi lehet az a nagyon fontos, amiért ilyen hosszú utat tettél meg? – csodálkozott az Erdőtündér.

Hangya Bandi elmondta, milyen csomagot találtak ma reggel, és azt is, hogy mindenki, aki evett belőle, nagyon rosszul lett.

Az Erdőtündér elgondolkodott.

– Emlékszem, hogy valamikor régen történt már ilyen. Akkor csak a bölcs Hangya Apó tudott segíteni. Tehát neked meg kell keresned Hangya Apót, mert csak ő tud segíteni.

– És merre keressem? – nézett a tündérre a hangyafiú.

– Mindig arra menj, amerre az Eperkét és a Szederkét találod! – felelte a Búgóhangú Erdőtündér.

Másnap már korán reggel elindult a pici hangya. Gyorsan az erdő széli tisztáshoz ért, ahol megpillantott egy szép pillangót. Mellette zümmögött egy kis méhecske, és ekkor ért oda egy kisegér is.

A hangyafiú odaállt a méhecske elé.

*– Hogy hívnak, te kis méhecske,
Eperke vagy Szederke?
Hangya Apót keresem,
Válaszolnál helyette?*

A méhecske meghallgatta, aztán így döngicsélt:

*– Nem vagyok én Eperke,
És nem én vagyok Szederke.
Zümmögök, de nem tudok
Válaszolni helyette!*

Alighogy befejezte, már repült is tovább a következő virágra. Ekkor a hangyafiú odaállt a kiséger elé, és neki is elmondta versikéjét.

*– Hogy hívnak, te pici egér,
Eperke vagy Szederke?
Hangya Apót keresem,
Te válaszolnál helyette?*

A kiséger szomorúan ingatta a fejét, úgy felelt:

*– Nem vagyok én Eperke,
És nem én vagyok Szederke.
Csak cincogok, de nem tudok
Válaszolni helyette!*

A hangyafiú végül a pillangóhoz fordult.

*– Hogy hívnak, te kis pillangó,
Eperke vagy Szederke?
Hangya Apót keresem,
De válaszolhatsz helyette!*

A pillangó letelepedett egy virágra.

*– Nem vagyok én Eperke,
Nem vagyok én Szederke.
Menjél tovább, nem tudok én
Válaszolni helyette!*

Hangya Bandi erre egészen kétségbeesett.

*– Ki tud nekem segíteni
Hangya Apót hol találnom,
Ki fogja most megmondani,
Miért beteg az én családom?*

Kétségbeesését látva a pillangó mégis adott egy tanácsot.

*– Nem tudom, hogy hol találod
Hangya Apót, pici hangya,
Tücsök zenélt itt valahol,
Kérdezd meg őt, talán tudja.*

Ezzel felszállt, és már repült is a következő virágra.

Hangya Bandi elgondolkodott.

– Hol lehet a tücsök? Merre keressem? Hopp, megvan!
Ahonnan a tücsökzenét hallom, ott van ő is!

Jól kinyitotta a fülét, s hamarosan meghallotta a tücsök ciripelését. Elindult feléje.

A tücsök egy öreg fa kérgén üldögélt. Szárnyait összedörzsölte, így adta a ciripelő hangot. Hangya Bandi odament hozzá, és megszólította:

*– Hogy hívnak, te pici tücsök,
Eperke vagy Szederke?
Nem találom Hangya Apót,
Válaszolnál helyette?*

A Tücsök rögtön felelt:

*– Nem vagyok én Eperke,
Nem vagyok én Szederke,
Ciripelek, de ha tudok,
Válaszolok helyette.*

Na, ennek megörült a kis hangya, s elmondta, miért jött.

*– Hangya Apót keresem én,
Mondd meg, hol találom,
Csak ő tudja egyedül,
Miért beteg a családom.*

A tücsök figyelmesen hallgatta, de aztán megrázta a fejét.

- Nem tudom, hol találod

Hangya Apót, pici hangya.

De menj tovább a nagy fáig,

Az Dongó doktor birodalma.

Hangya Bandi megköszönte a tanácsot, s máris indult a nagy fához. Remélte, hogy Dongó doktor tud neki segíteni. Amikor odaért ahhoz a fához, amire a tücsök mutatott, csak akkor vette észre, hogy az öreg fa egyik oldalán Dongó doktor rendelője van, a másikon pedig Hangya Apóé.

Hű, hogy megörült ennek a pici hangya! Végre célhoz ért!

Hangya Apó rendelője előtt azonban megtorpant, mert hirtelen letelepedett előtte egy kis dongó. Hangya Bandi őt is megszólította:

- Hogy hívnak, te pici dongó,

Eperke vagy Szederke?

Hangya Apót keresem, vagy

Dongó doktort helyette.

A kis dongó erre nagy virgoncan körberekedte a kis hangyát, úgy felelte:

- Nem vagyok én Eperke,

És nem vagyok én Szederke!

Dongó Dóri a nevem,

Ez a fa a Szederke!

Hangya Bandi a nagy fára bámult. Most vette csak észre, hogy ágain csak úgy lógnak a mézédés fehér gyümölcsök.

- Hisz ez egy szederfa! - kiáltotta. - Igaz, van aki eperfának hívja, mert van, amelyiknek piros a gyümölcse.

Ahogy így csodálkozott, megszólalt Dongó Dóri:

– Hogy hívnak, te pici hangya?

Messziről jössz, azt látom...

– Hangya Bandi vagyok,

Beteg az én családom.

Búgóhangú Erdőtündér

Kér, és sok erdőlakó,

Tudásával segítsen most

A bölcs Hangya Apó!

– Örülök, hogy megtaláltad Hangya Apót – mosolygott Dongó Dóri. – Menj és kopogtass be hozzá! – biztatta.

Hangya Bandi úgy is tett. Az ajtó kinyílt, a küszöbön maga Hangya Apó állt.

– Miért jöttél hozzám? – kérdezte.

A hangyafiú elmondta, hogy a Búgóhangú Erdőtündér küldte, hogy bölcs tanácsával segítsen egy beteg családon.

Mikor Hangya Apó meghallotta, hogy idegenek mézzel kevert kukoricamagokat tettek a hangyaboly elé, iszonyú haragra gerjedt.

– A rablóhangyák már megint el akarják foglalni a mi fészkünket!

– Mit tegyünk?

– Régen már próbálkoztak ezzel, de nem sikerült nekik – folytatta Hangya Apó. – Nem engedhetjük most sem!

– Nem, persze hogy nem! – bólogatott a kis hangya. – De mit tegyünk?

– Figyelj jól rám! Tudom, hogy fáradt vagy, de most azonnal vissza kell fordulnod! – parancsolta Hangya Apó.

– Indulok máris!

– Ha hazaértél, ne engedd, hogy bárki is egyen abból a csomagból! Ha a mézes kukoricát megeszik a hangyák, nagyon betegek lesznek.

Bármennyire is sietett volna Hangya Bandi, ezen úgy elcsodálkozott, hogy megkérdezte:

- A kukorica ilyen veszélyes?
- Tudod, kis hangya - magyarázta sietősen Hangya Apó -, a kukoricában keményítő van. Azt a hangyák gyomra nem tudja megemészteni, nagyon betegek lesznek tőle. Ezért siess!

Hangya Bandi megköszönte a bölcs tanácsot, és most már tényleg indult is. Ahogy ment az erdőn keresztül, egyszer csak meglátott egy szitakötőt, mely ott feküdt az úton.

- Hát veled mi történt? - kérdezte a hangyafiú.
- Látod azt a nagy pókot azon az ágon? Rám támadt, és nagyon megsérült a lábam - mondta a szitakötő.

Hangya Bandi felnézett az ágra, s látta, hogy azon egy nagy pók és egy másik szitakötő birkózik egymással.

- Engem is így akart behálózni - nyögte a földön fekvő szitakötő. - De te hogy kerültél ide?

- Hangya Apónál voltam, hogy megtudjam tőle, miért beteg az én családom. Ő elmondta, mit tegyek, és most sietek haza, nehogy még nagyobb baj legyen otthon - magyarázta a hangya. - De ha akarod, segítek - nézett a szitakötőre.

- Köszönöm, de nem tudsz nekem segíteni - sóhajtott a szitakötő. - A családnak viszont tudsz, ezért menj gyorsan haza! Siess, mielőtt a pók ideér!

Hangya Bandi felnézett. Rémülten látta, hogy a nagy pók elindult feléjük. Hosszú lábaival gyorsan oda is ért, és már le is csapott a szitakötőre. Bandi próbált menekülni, de nem tudott. Belegabalyodott a pók hálójába. Már lemondott az életéről, mikor érezte, hogy a háló egyik sarka felemelkedik.

– Siess, fuss gyorsan! – lihegte a szitakötő, miközben ereje megfeszítésével emelte a hálót. – Neked haza kell érned!

A pici hangya kimászott, és elkezdett futni, ahogy csak tudott. Egyszer azért hátranézett. A nagy pók akkor fonta körül hálójával a sérült szitakötőt.

Hangya Bandi gondolatban még egyszer köszönetet mondott megmentőjének, és még jobban sietett haza.

Mikor hazaért, elmondta a királynőnek, mit üzent Hangya Apó. Ennek hatására a királynő szigorúan megtiltotta, hogy bárki is egyen a mézes csomagokból.

Így mentette meg a családját. Mindenki nagyon büszke volt rá.

A hangyakirálynő elhallgatott, aztán Hangya Bandira nézett.

- Talán te még nem is hallottad ezt a történetet. Pedig te vagy az, aki tudásoddal és szorgalmaddal megmentetted családunkat, s én azért mesélem egyre többször történetedet, hogy ezt minden hangyánk tudja - mosolygott a megilletődötten figyelő kis hangyára. - Azt már te is tudod - folytatta a királynő -, hogy ha valamit megtanulsz, azt tőled soha senki nem veheti el, az örökre a tied marad.

- Édesanyám, a Búgóhangú Erdőtündér is mindig ezt mondja - csúszott ki Virág száján.

- Mert így igaz - bólogatott a királynő. Ezért mondom a piciknek olyan mesét, amelyből örömet és tudást is kapnak. Nagyon boldog vagyok, amikor a meséimtől csillog a szemük, és boldogan kacagnak.

- Nagyon tanulságos és szép mesét hallottunk tőled, kedves hangyakirálynő - szólalt meg Virág. - Büszke lehetsz a családodra, amelynek ilyen okos, szorgalmas dolgozói vannak - tette hozzá.

- Köszönöm, Virág, hogy te is így látod. Most sétáljatok tovább, és nézzétek meg a mi hangyabirodalmunkat! - tette hozzá.

Virág és Zsolt Hangya Bandi kíséretében elhagyta a termet. Kint a folyosón sorban vonultak a dolgozók, és a csápjukban egy-egy finomságot cipeltek. Hangya Bandi, ahogy meglátta őket, rögtön magyarázni kezdett:

- Látjátok? Most érkeznek a beszállító hangyák a közeli magtárakból.

- Talán most gyűjtik a téli ennivalót? - kérdezte Zsolt.

- Nem. Tudod, ha a hőmérséklet télen fagypont alá esik, a hangyák megdermednek, és úgy maradnak tavaszig. Mikor jön a tavaszi napsütés, az egész boly életre kel, és folytatják a megszokott szorgalmas munkát.

- Akkor miért kell begyűjteni a magot? - csodálkozott Zsolt.

- Minden hangyabolyban vannak dolgozók, akik a fűmagokból pépes tésztát csinálnak. Megnedvesítik a magot, és ezt a pépes tésztát nyalogatják a hangyák, amikor kevesebb rovar-csemegét tudnak gyűjteni.

Zsolt még kérdezett volna, de ekkor megjelent a hangyaboly bejáratában egy szárnyas hangya.

- Elfogták a szakadtruhás embert, aki madárhálóval fogta be az erdő lakóit! - újságolta. - Most szóltak a Búgóhangú Erdőtündérnek, és az erdőlakók is sietnek a nagy sziklához!

- Menjünk mi is gyorsan - ragadta meg Virág Zsolt kezét, és máris húzta magával.

Siettek a nagy fehér sziklához. Ahogy egyre közelebb értek, mind jobban hallották a szakadtruhás ember hangját.

- Vegyétek le rólam ezt a hálót - kiabálta. - Ha kiszabadulok, mindenkit elkapok! Megbüntetlek benneteket! - próbált a hálóból kiszabadulni.

Akkor érkezett oda a Búgóhangú Erdőtündér. Nézte a hálóban vergődő szakadtruhás embert, aztán halk, kellemesen búgó hangján megszólalt:

- Mi történt veled, jó ember?

- Ezek a neveletlen mókusok rám tekerték a hálót, amit én csak szárítani tettem ki a fák közé.

- Én úgy látom, ez a háló nem is vizes - nézte meg figyelmesen a hálót az Erdőtündér. - De ha nem vizes, miért kellett kifeszíteni a fák közé?

- Persze hogy nem vizes, mert már megszáradt.

- És mitől lett vizes ebben a szép, napos időbe? - kérdezte az Erdőtündér.

- A párától... - felelte bizonytalanul a szakadtruhás.

- A pára korán reggel csapódik le, most már magasan süt a nap - mutatott az Erdőtündér az égre.

- Így van. Én már korán reggel kijöttem, hogy levegyem a hálót a fákról - magyarázkodott az ember.

- Ha korán reggel akartad levenni a hálót, akkor már tegnap este ki kellett tenned - állapította meg a Búgóhangú Erdőtündér. - Talán azért tetted ki este, hogy valamelyik erdőlakót befogjad?

- Én nem fogok be semmilyen állatot! - tiltakozott a férfi.

- Pedig az erdőlakók többször láttak már mókust, sasmadarat, sőt gyönygybaglyot is ebben a hálóban - nézett az emberre szigorúan az Erdőtündér. - Azokat talán csak véletlenül fogta meg a hálód?

- Ha néha volt is a hálóban valamilyen állat, azt én mindig elengedtem - bizonygatta a szakadtruhás.

- Ez nagyon dicséretes dolog - bólintott az Erdőtündér.

- Csak az a baj, hogy ezek az erdőlakók azóta nem tértek haza.

- Biztos eltévedtek! - szólt közbe a szakadtruhás.

- Úgy gondolod, nem emlékeztek arra, hogy hol a fészkük?

- Talán az ijedségtől elfelejtették...

- És te emlékszel, hogy azok az erdőlakók merre mentek, akiket elengedtél a hálódból?

- Én... én... már nem emlékszem, mi történt velük! - dadogta a férfi.

- Úgy látom, ahhoz, hogy megtudjuk, hol lehetnek a hálóval befogott erdőlakók, az orvostudományhoz kell fordulnunk segítségért - mondta a Búgóhangú Erdőtündér. - Az emlékezetkiesést Dongó doktor

hatásosan kezeli, eddig minden ápolója újra emlékezett. Igaz, mint minden terápiának, ennek is van mellékhatásai. Egy apró kellemetlenséggel jár, de a siker feledteti.

- Emlékeztetkiesés esetén kétféle terápia jöhet szóba - magyarázta Dongó doktor. - A szuri-terápiát a méhecskék végzik, a döfi-terápiát én magam.

- Mi az, hogy szuri- és döfi-terápia? - nézett kétségbeesetten az idegen.

- Hogy hatásos legyen a terápia - mondta orvosi komolysággal a dongó -, a szurit elhagyjuk. Rögtön a döfivel kezdjük a kezelést.

- Mi az, hogy szuri? Mi az, hogy döfi? Miért nem válaszol valaki? - dadogta a szakadtruhás.

A Búgóhangú Erdőtündér odalépett az emberhez.

- Ne féljen, Dongó doktornak nagy gyakorlata van.

- Azt hiszi valaki, hogy egy dongó szúrásától megijedek? - szedte össze bátorságát a férfi, és dühösen körbenézett.

- Az emlékezés-terápia alapos és hosszadalmas folyamat. Az első és az utolsó döfi meghatározó a kezelésben - lépett közelebb a dongó is.

- Milyen első és utolsó döfiről beszél ez itt összevissza? - intett a doktor felé idegesen a férfi.

- A tudomány és az álmoskönyv is azt írja, hogy a leghatásosabb ebben a terápiában a folyamatos kezelés. Így az első és az utolsó döfi közötti kilencvennyolc döfi is fontos része a terápiának.

- Micsoda?! Milyen kilencvennyolc döfiről beszéltek itt? - ijedt meg a szakadtruhás.

- A terápiának el kell érnie a kellő gyógyulást - mosolygott az Erdőtündér. - Ahány alkalommal szükséges, annyiszor kell megismételni a döfi-terápiát. Viszont ha ezek után sem emlékszel, hol is vannak a hálóba került erdőlakók, a terápiát meg kell ismételni.

- Meg... megismételni? – sápadt el a férfi.
- Egészen addig, míg el nem érjük a kívánt eredményt – mondta nyugodtan az Erdőtündér.
- Meg akartok ölni? – jajdult fel az ember. – Száz döfi és még száz! Ezt nem tehetitek velem!
Az Erdőtündér megcsóválta a fejét.
- És te megtehetted, hogy a békés erdőlakókat hálóval befogd, aztán eladd őket?
- Én... én... – dadogott az ember.
- Ez a terápia igazi gyógyterápia lesz neked. Meglátod, utána soha többé nem fogsz arra gondolni, hogy erdőlakókat fogjál be hálóval. De megígérem, ha most megmondod, hol vannak a befogott erdőlakók, elengedlek, persze egy kis kerülővel. Szabadon mehetsz oda, ahova szeretnél.
A szakadtruhás csodálkozva nézett a tündérre. Majd gúnyosan így szólt:
- Nem hiszek nektek! Csak fenyegetőtök meg ígérettek összevissza. Ha kiszabadulok, megkapjátok, ami jár nektek!
A Búgóhangú Erdőtündér ezt már válaszra sem méltatta. Dongó doktorra nézve bólintott.
- A terápiát elkezdjük – jelentette ki a doktor. – Dongó Dóri! – fordult a kis dongóhoz. – Légy szíves, egy körrel jelöld meg, hol lesz a leghatásosabb a döfi.
Dóri már rajzolta is az ember nadrágjának hátuljára a szép piros kört és a kör közepébe a piros pontot.
- Kész vagyok – nézett Dongó doktorra.
A doktor mosolyogva mondta:
- Tiéd az első szúrás joga.
Erre Dóri egy kicsit hátrált a szakadtruhástól.
- Rajta! – kiáltotta a doktor, és Dóri már repült is, és adott egy döfit a kör közepébe.
- Aúúú! Ez fáj! – nézett fájdalmasan körül az ember.

- Ez a mellékhatása a terápiának - vont vállat Dongó doktor. - Jöhet a következő!

A doktor intésére egy másik dongó érkezett zúgva, és jelölte meg a célpontját.

- Hogy? Máris? - nézett fájdalmas arccal Dongó doktorra a férfi. Majd lassan a Búgóhangú Erdőtündérre nézett, és megkérdezte: - Tényleg szabadon elmehetek, ha megmondom, hol vannak, akiket a hálóval befogtam?

- Ahogy megígértem, úgy lesz - bólintott az Erdőtündér.

A férfi lehajtotta a fejét, úgy mondta:

- A fehér szikla előtt van egy magas, odvas fa. A fán keresztül lehet menni, mögötte van a szikla bejárata. Ott megtaláljátok őket.

A Búgóhangú Erdőtündér Dongó doktorhoz fordult.

- Légy szíves, nézd meg, igazat mondott-e ez az ember!

A doktor nagy zúgással elrepült. A tisztáson lévők türelmetlenül várták visszatértét. Hosszúnak tűnt a várakozás, pedig csak néhány perc telt el, míg a doktor újra megjelent.

- Úgy van, ahogy az ember mondta - jelentette. - Mindenki egészséges, de be vannak zárva egy ketrecbe.

- Kérem a kulcsot! - fordult az Erdőtündér a szakadtruhához.

- Előbb engedj el, aztán odaadom!

- Nem! - rázta meg a fejét a tündér. - Először a kulcs!

- Hát jó - sóhajtott a férfi. A zsebéből elővett egy pici kulcsot, és átnyújtotta. - Most már engedj szabadon! - kérte.

- Jól van, elengedlek, úgy, ahogy megígértem - mondta az Erdőtündér. - De ha jól figyeltél, azt mondtam, hogy egy kis kerülővel.

- Igen, ezt mondtad. De mi az a kis kerülő? - kérdezte a férfi.

- Ezt majd Dongó Dóri fogja megmondani neked!

A kis dongólány odalépett a szakadtruháshoz.

- A kis kitérő azt jelenti, hogy nemsokára te is épp olyan erdőlakó leszel, mint mi, akik most itt vagyunk. Így biztosak lehetünk benne, hogy soha többé nem vadászol ránk!

Az Erdőtündér elővette varázspálcáját, és Dongó Dórinak adta. A dongólány ránézett a szakadtruhásra, és így szólt:

- Ezzel a varázspálcával ezüstport szórok rád, és olyan pici leszel, mint egy ma született kisegér. Attól kezdve te is a szabad erdőlakókhoz tartozol, és neked is olyan szabad életed lesz, mint a többi erdőlakónak.

A férfi nagyot nyelt. Csak nézett maga elé. Végül megkérdezte:

- És meddig kell olyan picinek lennem?

- Egy évig. Ha letelt, meg kell jelenned az igazságos Búgóhangú Erdőtündér előtt. Ha ő megállapítja, hogy addig békességben éltél közöttünk, a varázspálca újra emberré varázsol.

Ekkor Dongó Dóri felemelte a híres varázspálcát, és ezüst felével a szakadtruhásra szórta az ezüstport. Erre a férfi eltűnt a hálóból. Egy levél alól valaki azt kérdezgette:

- Hol vagyok? Mi lett belőlem?

- Ha segítség kell és szépen kéred - szólt a Búgóhangú Erdőtündér -, mindenki segít neked.

Dongó doktor az Erdőtündérhez fordult.

- Hagyjuk, egy kicsit hadd töprengjen - mondta. - Mi menjünk, és szabadítsuk ki a foglyokat!

SZENTJÁNOSBOKARAK

löl ment az Erdőtündér, a világítottak neki.

Hamarosan odaértek a nagy sziklához és az odvas fához. A fa odvából nyílt a sziklabarlang. Ahogy a szentjánosbogarak bevilágították a barlangot, megláttak egy nagy vasketrecet a közepén. Abban voltak bezárva a befogott erdőlakók.

Az Erdőtündér kinyitotta a lakatot.

- Nagyon vártam már ezt a pillanatot - nézett a ketrecbe. - Tudtam, hogy hamarosan megtalálunk benneteket, mert már nagyon hiányoztatok nekünk!

A ketrec foglyai lassan kijöttek.

A kismókushoz először az anyukája és a fiútestvére lépett. Hosszan ölelték egymást. Miki és Viki - mert így hívták a két mókust - körbetáncolta az Erdőtündért.

- Nagyon hiányoztál - mondta Miki, mikor kifulladásig megálltak. - Nagyon unatkoztam, hogy ilyen sokáig egyedül voltam. De most örülök, hogy itt vagy!

- Hát még én! - nevette el magát Viki.

- Tudod, azt mondtam magamnak az éjszaka, amikor nem tudtam aludni - tette hozzá Miki -, hogy ha újra itt leszel, neked adom azt a színes üveggolyót, amit a szarkafészekből csentünk el.

- De hiszen azt én hoztam el - nézett Viki a testvéreire. - Te meg azt mondtad, hogy később visszamegyünk, és elhozzuk a másik színes golyót is, hogy nekem is legyen, meg neked is.

- De nem mentünk vissza, mert te fogságba estél!

- Talán az is az én hibám? - lábadt könnybe a mókuslány szeme.

- Persze hogy a tiéd! Ki másé lenne?

- Ne kezdjétek el azonnal veszekedni - szólt rájuk az anyukájuk. - Otthon majd megbeszéljük! Meg azt is, miért nyúltatok más értékéhez, amikor ezt megtiltottam nektek.

Az Erdőtündér mosolyogva hallgatta őket, majd gyöngybagolyhoz lépett, akinek éppen a párja mesélt.

- Képzeld, a gyerekek állandóan a te ebédedet várták. Azt mondták, hogy anya mindig finomabbat hozott, és mindig itt maradt velünk egy picit, hogy hozzá tudjunk bújni.

- Tényleg ezt mondták? - hatódott meg a gyöngybagoly.

- Ezt, ezt! Nagy lesz az öröm, hogy újra te fogod vinni nekik az ebédet! - nézett rá szeretettel párja.

Az Erdőtündér őket is hagyta beszélgetni, és a két sasmadárhoz indult.

- Sosem fogom elfelejteni - hallotta az anyamadar hangját -, amit akkor mondtál nekem, mikor először vártuk a fiókáinkat. - Akkor megígérted, hogy mindent megteszünk egymásért. Ezért tudtam, hogy hamarosan megtalálász!

A nagy sasmadár párás szemmel bólogatott. Nem szólt, várta, hogy folytassa tovább a történetet a párja.

- Ott ültem a fészekben - emlékezett az anyamadar. - Te hazajöttél a csőrödben egy szép sárga aranyeső ággal. Mellém ültél, átnyújtottad az aranyeső ágat, és azt mondtad: Ígérem, mindig veled leszek! Rám néztél, és azt a pillantást soha nem fogom elfelejteni - tette hozzá halkan.

- Igen, emlékszem - mondta a sasmadár. - De arra is, hogy mikor én vigyáztam az első fiókánkra, te is hoztál a csőrödben egy aranyeső ágat. Átadtad, és azt mondtad: Soha nem hagylak el. Azóta is látom két biztató szemed, mikor arra a pillanatra gondolok - ölelték át egymást.

- Örülök, hogy a szép emlékek erőt adtak, hogy újra egy szép és boldog család legyetek – szólalt meg a Búgóhangú Erdőtündér. – Az esti összejövetelre várlak benneteket. Kérlek, gyertek el! – nézett a két sasmadárra.

Kora este gyülekeztek a tisztásra az erdőlakók. Mindenki a megtalált társaikról beszélt. Egyszer csak megjelent a fénygömb, és benne a Búgóhangú Erdőtündér. Az arca nyugodt volt, a szeme is csillogott, mikor megszólalt:

- Nagy öröm ért ma bennünk. Megtaláltuk a hálóval befogott erdőlakókat, akik újra együtt lehetnek a családjukkal. Aki a hálóval befogta őket, most tanulja, milyen is valójában az erdőlakók élete – nézett körbe. – Mivel nem jelezte senki, hogy segítségre van szüksége, úgy egyből bejelentem, hogy holnap délután Kristálypalotámban újra megrendezzük az aranyfokozatú tündérvizsgát. Ti is tudjátok, hogy egy éve nem használhatom a varázspálca arany végét. Ha holnap győzni tudok, újra hatalmam lesz igazságosztó varázspalcám mindkét vége felett, és álmod szórhatok arra, aki azt érdemli.

Ekkor látta meg, hogy Virág és Zsolt ott állnak előtte.

- Úgy hallottam, Zsolt, nagyon szorgalmas fiú vagy. Ezért a szorgalmadért jutalmat érdemelsz. Holnap délelőtt még megismered a mókusok életét, de ebéd után várlak a vizsgámon Virággal együtt. Ti lesztek a segítőim, ha elfogadod a felkérésem – mosolygott rá az Erdőtündér.

Zsolt szólni sem tudott a megtiszteltetéstől. Végül Virág biztató bólintására elfogadta a felkérést.

- Igen, igen – hebegte. – Megtisztelő felkérés...

- Akkor holnap délben találkozunk – intett az Erdőtündér, és fénylő gömbjében elindult a Kristálypalota felé.

Zsolt hosszan nézett utána, aztán Virághoz fordult.

– Erről az aranyfokozatú vizsgáról beszéltél korábban? – kérdezte.

– Igen. Ez egy szomorú történet, azért nem akartam újra emlékezni rá. De most neked is meg kell tudni, mi is történt akkor, hogy holnap ez a gonoszság ne ismétlődhessen meg.

– Gonoszság? – húzta fel szemöldökét a fiú. – Hát itt is van gonoszság?

– Hogyne volna – nézett rá Virág, aztán belekezdett a történetbe. – Azt már mondtam, hogy édesanyámat, a Búgóhangú Erdőtündért a nagyapám nevelte fel, mert az édesanyja korán meghalt. De azt még nem meséltem el, hogy nagyapám pár év múlva megismerkedett egy szép özvegyasszonnyal. Ő lett édesanyám mostohaanyja. De amilyen szép volt az az asszony, olyan gonosz is. Volt egy lánya, akinek mindent megadott, de az én édesanyámnak csak szidás jutott. Hogy keveset legyen az édesapja közelében, mindig leküldte a konyhába és a pékségbe, hogy tanuljon sütni-főzni.

– Ez miért baj? Az én édesanyám is süt-főz – csodálkozott a fiú.

– Hallgasd csak tovább! Mikor édesanyám elmondta az apjának, hogy sokat kell a konyhában és a pékségben dolgozni, az édesapja megvigasztalta. Azt mondta neki: „Ha megtanulod, hogyan kell a konyhában és a pékségben a legfinomabbat sütni-főzni, akkor elmehetsz egy tündéerversenyre. És ha ott győzöl, igazi varázslótündér leszel, mint édesanyád.”

– Húha! Neked már a nagymamád is tündér volt?

– Hát persze! – mosolygott rá Virág. – Ott tartottam, hogy nagyapám megvigasztalta édesanyámat, és még ajándékot is adott neki: egy dobozt, és benne egy varázspálcát. Mint kiderült, mindkettő korán meghalt nagyanyám tulajdona volt. Azt mondta édesanyámnak, ha

győz, a varázspálca új életre kel, és megjutalmazhatja vele azt, aki jót cselekedett, és kisegérré változtathatja azt, aki bántott valakit.

– Ezért lettem én kisegér?

– Nem egészen. Emlékezz, neked azt mondta a Búgóhangú Erdőtündér, hogy megjutalmaz azzal, hogy minél jobban megismerhesd az erdőlakók életét. Más jutalmat nem tudott adni, hiszen a varázspálca arany felét nem használhatja.

– Csak az ezüstöt, ami kisegérnél is kisebbé változtat – bólintott a fiú. – De folytasd!

– Édesanyám ezek után egyre jobban figyelte, miből lesz a legfinomabb kenyér, a legjobb kalács. Egyik este azt vette észre, hogy az udvaron egy sötét kocsiba lisztet és cukrot pakolnak. Odament a kocsishoz, és megkérdezte: „Kinek viszitek ezt a sok lisztet és cukrot?” A kocsis ismerte anyukámat, és megmondta, hogy a mostohaanyja féláron eladja a rokonainak a lisztet és a cukrot, hogy a saját lányának szép ruhát és ékszereket tudjon venni. Édesanyám nem tudta, mit tegyen. Ha mindezt elmondja az apjának, lehet, hogy nem hinne neki. Ezért arra gondolt, hogy előbb megnyeri a tündéerversenyt, és utána elmondja az édesapjának az igazságot.

– Tényleg nem hitt volna neki az apja? – szólt közbe Zsolt.

– Ki tudja? Az a lényeg, hogy édesanyám akkor semmit nem szólt, de még szorgalmasabban dolgozott. Egyik este a pékség bejáratánál egy idős embert látott, aki befelé kukucskált. Megállt mellette, és megkérdezte: „Mit nézel itt ilyen sötét este, apóka?” „Sokszor nézek be esténként, és látom, milyen ügyesen és szorgalmasan dolgozol, hogy a te kalácsod legyen a legfinomabb” – felelte az apóka.

Zsolt már megint nem tudta magába fojtani kíváncsiságát.

- Ki volt ez az apó? - kérdezte.
- Ezt kérdezte az anyukám is - mesélte Virág. - Megtudta, hogy az apóka volt itt korábban a pékmester, de a mostohaanya megharagudott rá, és fizetség nélkül elzavarta. Azért kéreget, hogy ne haljon éhen.
- Disznóság! - háborgott Zsolt.
- Édesanyám megkérdezte az apótól, hogy mit tett, amiért így büntették. „Nem őneki adtam azt a titkos receptet, amivel legyőzheti az összes tündért” - felelte az apó. Aztán hozzátette: „De neked odaadom, hogy le tudd győzni azt a gonosz asszonyt.” Anyám megköszönte neki, és megígérte, minden este hoz neki vacsorát, hogy ne kelljen kéregetnie.
- Nem értem - szólt közbe Zsolt. - Ha a Búgóhangú Erdőtündér megkapta a titkos receptet, miért nem tudta legyőzni a mostohát? - nézett kérdően Virágra. - És mi volt abban a receptben, ami olyan titkos volt?
- Először elmondom, mi volt olyan titkos abban a receptben. Nem messze van egy szép kis domb. A domb alatt van egy barlang, benne egy régi sóbánya. Az ott bányászott só különleges, mert nemcsak sós, de ízes is. Rögtön a barlang bejáratánál nő egy különös bambusz. Tavasszal, amikor friss a levele, szinte még a rügy, össze kell gyűjteni, és óvatosan, árnyékban meg kell szárítani. A kalácssütés előtt egy nappal a szárított leveleket be kell áztatni annak a forrásnak a vizébe, ami a domb alatt folyik. Mikor készítjük a kalácsot, víz helyett ezt a folyadékot kell használni, a sóból pedig három csipetnyit. A sütés végén ezzel a folyadékkal be kell kenni a friss kalácsot. Ha egyszer megkóstoltad, mindig ilyet szeretnél az asztalodra tenni!
- És ezt a folyadékot miért nem tudta édesanyád a kalácsba tenni? - türelmetlenkedett Zsolt.

- Tudod, édesanyám a tündérvizsga szabályai szerint mindent, amit a kalács készítéséhez fel akart használni, előre kitette egy asztalra. Mikor ezt a folyadékot a mostoha meglátta anyukám asztalán, rögtön elhatározta, hogy valahogy megszerzi. Mikor a kalács készült, a mostoha így szólt édesanyámhoz: „Légy szíves, hozzál nekem ebben az edényben egy kis vizet.”

- Hogy? Hát neki nem kellett mindent előre az asztalra tennie?

- Elfelejtettem mondani, hogy egyedül vizet lehet pótlólag hozni. Ezt használta ki a mostoha. Alighogy édesanyám kiment, gyorsan beleöntötte a tésztájába a titkos folyadékot. Mire édesanyám visszatért a vízzel, már szidta is: „Hol voltál ennyi ideig? Nem győztem várni, hogy visszaérj, ezért felhasználtam a vizedet. Te használd azt, amit most hoztál.”

- Egy tündér nem tehet ilyet! - fakadt ki Zsolt. - Ez lopás, csalás, meg minden! - mérgelődött.

- Elfelejtetted, hogy vannak gonosz tündérek is - felelte Virág. - A mostoha ezek mintapéldánya.

- Szóval ezért nem sikerült az aranyfokozatú vizsgája édesanyádnak.

- Igen. Persze, azért tündér lett, de varázspálcájának csak az ezüst felét használhatja. Ahhoz, hogy az aranyat is használhassa, holnap sikerülnie kell a vizsgájának!

- Sikerülni fog! - biztatta a fiú. - Hiszen nem lesz ott a mostoha, hogy megint elvegye a titkos folyadékot!

- Sajnos ott lesz, hiszen nézőként minden tündér ott lehet. És ő mindenképpen meg akarja akadályozni, hogy a Búgóhangú Erdőtündérből aranyfokozatú tündér legyen.

- De miért?

- Nem tudja megemésztetni, hogy hiába lett belőle az elloptott víz segítségével aranyfokozatú tündér, mégsem ő az erdő úrnője. Azt édesanyám örökölte nagyanyámtól.

De azt semmiképpen nem szeretné, hogy aranyfokozatot nyerjen.

- És miben segíthetünk mi neki?

- Arra kell nagyon figyelni, hogy még egyszer ne tudjon csalni a mostoha. Van is már egy jó ötletem!

- Árudd el! - kérte Zsolt.

- Tavaly csak azért tudott győzni, mert elvette a titkos folyadékot. Igaz? - nézett Virág a fiúra. Az bólintott. - Tehát most azt kell megakadályoznunk, hogy megint megtegye. Ehhez olyan helyre kell tenni, ahol senki sem fogja észrevenni - magyarázta lelkesen.

A nagy beszélgetés közben észre sem vették, hogy besötétedett.

- Induljunk - mondta Virág. - Pihenjünk egy kicsit, mert holnapra kell az erő!

Reggel, ahogy felkelt a nap, Virág és Zsolt lassan sétáltak az erdei ösvényen.

- Látod, indul a nap a mókuscsaládnál is – mutatott a lány egy magas ágra, ahol két felnőtt és öt pici mókus sorakozott. – Figyelj csak, mit beszélnek!

- Marci fiam – nézett a mókuspapa az egyik gyerekre –, mit is fogadsz mára?

- Megígérem Bencének, ha megint lelököm az ágról, nem fogom azt mondani neki, hogy csak véletlen volt – nézett az apjára büszkén Marci.

Az apa kissé összevonta a szemöldökét, de nem szólt. A második kismókusra nézett.

- Most te jössz!

- Én megígérem neked, nem fogom piszkálni madártollal az orrod, hogy tüsszentsél, mikor mogyoróval van tele a szád – vigyorgott Marcira az öccse.

Az apa ezen már csak mosolyogni tudott. Milánhoz fordult.

- Ígérjük az öcsémekkel együtt – mondta a harmadik kismókus –, hogy nem gyömöszölünk egy pici sünit a vakondlyukba épp akkor, mikor Vakond Apó jön fel levegőt venni.

- És te? – nézett az apa legkisebb gyermekére, Lillire.

- Apa! Én anyától szeretnék kérdezni valamit!

- Hát kérdezz! – mosolygott rá a mama.

- Azt szeretném tudni, hogy miért van az, ha valami nagyon finomat csinálsz, először mindig nekem adsz belőle, és azt kérdezed, hogy ízlik-e. És azt is nagyon szeretném tudni, hogy ha valakinek valamilyen meglepetést csinálsz, mindig megkérdezed tőlem, hogy szerintem örülni fog-e majd neki. És még azt is nagyon szeretném tudni, miért van az, ha én valami rosszat

csinálok néha, csak adok neked egy puszit, és te egyből mindent elfelejtesz, mindent megbocsájtasz, és nem haragszol rám – sorolta egyszuszra a kis Lili. – Ezt mondd meg, anya! Mondd meg, légy szíves! – nézett csillogó szemekkel a mókusanyára.

A mókusmama elmosolyodott.

– Ez nagyon egyszerű. Tudod, a fiúk szeretnek harcolni, és szeretnek győzni. A lányok inkább gondoskodni akarnak, és azt tanulják már kicsi koruk óta, hogyan segíthetnek annak, aki veszít, és hogyan dicsérhetik azt, aki győz. Ezért fontos nekem, hogy te mindig azt érezd, hogy a legjobbat szeretném adni neked.

– Köszönöm, anya – bújt anyukája ölébe Lili.

A mókusmama Lilivel hamarosan visszament a fészekbe, a fiúk pedig ugráltak egyik ágról a másikra.

Ekkor Zsolt nagyot sóhajtott, és Virágra nézve így szólt:

– Szeretnék felmászni a fára, és onnan a magasból körülnézni.

– Ha akarod, menjünk fel. Csak vigyázzunk, hogy ne vegyenek észre! – biccentett a lány.

Lassan, óvatosan kapaszkodtak felfelé a fa ágain. Mikor már közel voltak a fészekhez, megpihentek egy kicsit az egyik ágon.

– Nézd, Virág – mutatott a fa tetejére Zsolt. – Ott is van egy mókus, de ő nem olyan vörös, mint Liliék voltak!

– Ha jobban megnézed, az nem mókus, hanem egy pele.

– Pele? – csodálkozott a fiú. – Mi az, hogy pele? Az egy név, vagy mi?

– A pele valóban úgy néz ki, mint egy mókus, csak egy kicsit szürkébb, és picit kövérebb is. Sok mindenben hasonlítanak egymásra, de van, amiben különböznek.

– Miben hasonlítanak, és miben különböznek? – érdeklődött a fiú.

- A mókus és a pele is mogyorót, bogyókat, tojást és tobozt eszik. De a mókusok a földbe vagy a fák odvába gyűjtik ezeket a finomságokat, hogy télen legyen eledelük. A peléknek nem kell télre gyűjtögetniük. Ők októbertől ápriliséig egy fa odvában vagy földalatti üregekben téli álmot alszanak. Látod, az a kis pele a fa tetején kövérebb, mint Liliék. Ez azért van, mert egész nyáron és ősszel sokat esznek, és jobban meghízhatnak. A zsírréteg biztosítja nekik egész télen az élelmet és a meleget is.

- És a mókusok nem is alszanak téli álmot?

- Nem - válaszolta a lány. - Igaz, hogy sokat alszanak, de ha megéheznek, megkeresik, hova rejtették el nyáron a mogyorót vagy a tobozt, és abból falatoznak.

- Ez nagyon érdekes. Köszönöm, hogy elmondtad!

- De azt még nem mondtam, hogy van még egy fontos különbség a mókusok és a pelék között.

- Micsoda?

- A mókusok fészket építenek maguknak. Ágakból, gallyakból készítik, és mohával, levelekkel bélelik ki. A bejárat mindig oldalt vagy alul található. Így jobban védi őket más állatoktól - magyarázta Virág.

Zsolt elismerően bólogatott, de ez nem a mókusoknak szólt, hanem Virágnak, hogy ilyen érthetően magyarázta el a mókusok életét. Meg is dicsérte érte. A lány örült a dicséretnek.

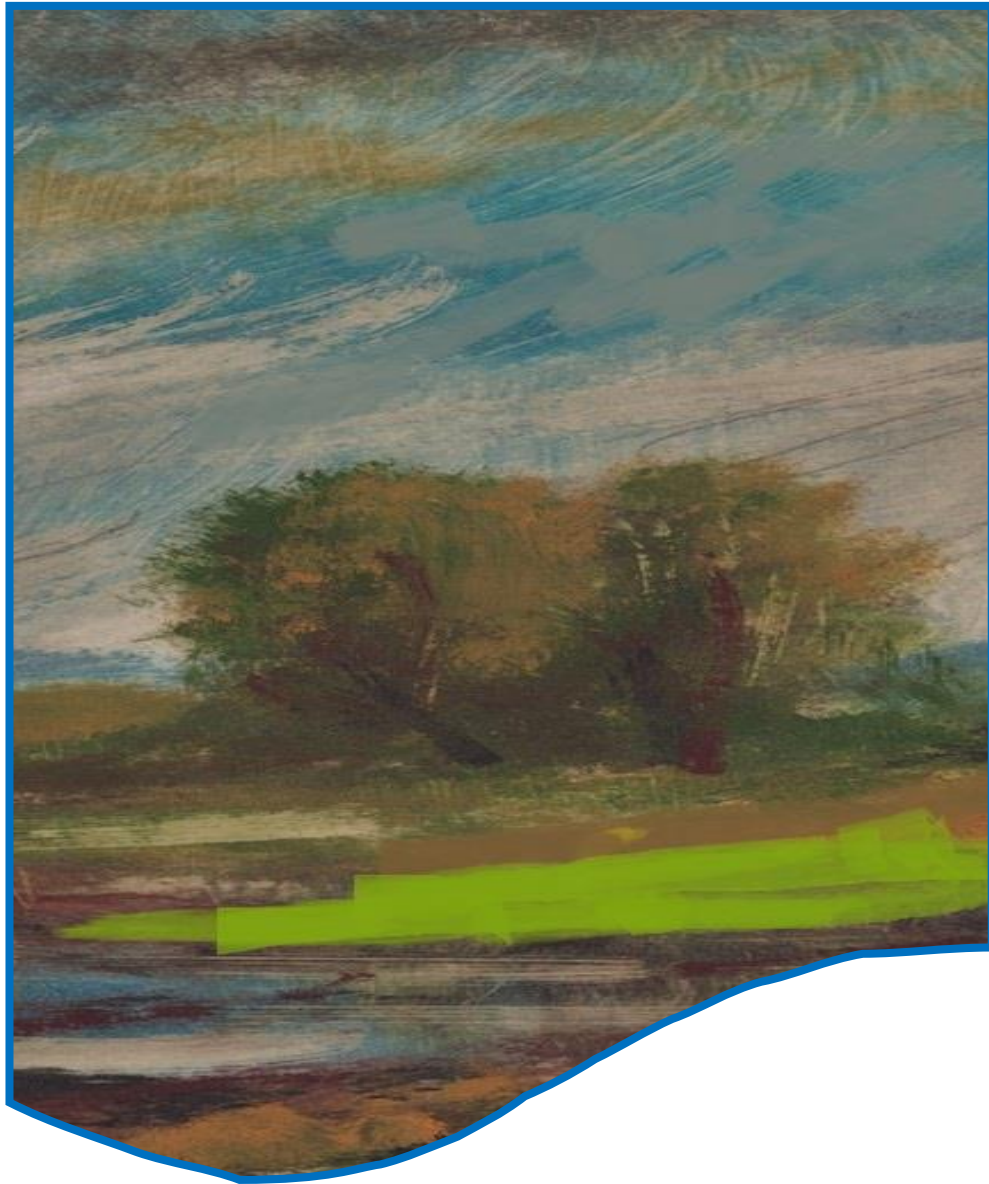
- Menjünk kicsit közelebb a fészekhez, és hallgassuk meg, miről beszélget a mókusmama és Lili - javasolta aztán.

Ahogy óvatosan közelebb másztak a fészekhez, már hallották is a mókusmama hangját.

- Tudod, kislányom, nekünk tavaly is voltak pici mókusaink. Csak ketten voltak, és nagyon szerettük őket. Mindig védtük s óvtuk őket mindentől. Kellett is, mert egyszer nagyon nagy bajba került az egész család!

- Miért, mi történt? - kérdezte Lili.
- Ne feledd, hogy sok olyan állat van, akik rosszat akarnak nekünk. Ragadozó madarak és kisebb állatok, sőt még a siklók is néha megjelennek a fán és keresik, hogy hol van madár- vagy mókusfészek.
- Madarak vagy siklók támadtak rátok? - borzongott meg a mókuslány.
- Azon a fán, amelyen a mi fészkünk is volt, megjelent egy sikló, és kúszott felfele a fán - mesélte a mama. - Mikor ezt apáddal megláttuk, szaladtunk a fészekhez, ahol Letti és Lotti aludt.
- Így hívták őket? - kottyantott közbe a kismókus.
- Igen, így. Apa bebújt a fészekbe, gyorsan felkapta Lettit a bundájánál fogva, és máris rohant vele. Ekkor ért a sikló a fészkünk közelébe. Szerencsére mellettünk volt egy madárfészek is. A tojásokon ott ült a madármama. A sikló felénk fordult. A madármama és a párja bátran felvette a harcot a siklóval, a csőrükkel ütötték a fejét. Ahogy ezt láttam, én is bemásztam a fészkünkbe, és megragadtam Lottit a bundájánál fogva. Elindultam kifelé. A két madár még mindig harcolt a siklóval, aki már láthatta, hogy nem boldogul velük. Már menekült volna, mikor észrevette, hogy épp kibújunk Lottival. Utánunk kapott.
- Juj! - ijedezett a kis mókuslány.
- Egy nagyot ugrottam, át egy másik ágra - folytatta a történetet a mama. - Aztán rohantunk, ahogy csak bírtunk, és meg sem álltunk a másik fészekig.
- És mi lett a siklóval?
- Leesett a földre. Látod, kislányom - nézett Lilire -, mindig figyelni kell, hogy ne legyen baj! Csak így telhetnek szépen a napok.
- Nahát - suttogta Zsolt -, mi nem is gondolunk arra, hogy itt az erdőben milyen hamar megtörténhet a baj.

- Igazad van. De most jobb lenne, ha lassan elindulnánk a Búgóhangú Erdőtündér Kristálypalotája felé.
- Már annyi lenne az idő?
- Nem, de ne feledd, hogy még egy nagyon fontos dolgot el kell végeznünk! – mondta Virág.

assan elindultak a fáról lefelé.

Hamarosan az ösvényen haladtak a Kristálypalota felé. Már messziről látták a csillogó fényeket, ahogy a nap sugarai a Kristálypalota falairól visszaverődtek.

A Búgóhangú Erdőtündér már várta őket. Elővette híres varázspálcáját, és ezüstport szórt rájuk. A varázserejű por hatására mindketten akkorák lettek, mint korábban.

– Most már mehetünk a versenyre – mosolygott rájuk a tündér.

A mostoha már ott volt a nézők első sorában.

– Kicsit elkéstél – mosolygott az Erdőtündérre. – Már csak egy asztal a szabad, itt – mutatott a széke előtti asztalra.

A Búgóhangú Erdőtündér merőn a mostohaanyjára nézett, de az csak mosolygott, mint aki semmi rosszat nem akar.

Zsolt és Virág egymásra néztek, majd az asztalhoz lépve elkezdtek kipakolni a tésztához valókat. Közben érezték, hogy a mostoha kíváncsian nézi őket. Azaz inkább nem is őket, hanem azt, hogy mit hoztak. De akkor csodálkozott igazán, amikor a Búgóhangú Erdőtündér kezdte kirakni az asztalra az üvegeket. Először egy világos üveget tett az asztalra, utána egy sötétet, majd egy lapos üveg következett, végül pedig egy sötét, öblös üveg került elő a kosárból. Mindegyikben valamilyen folyadék volt.

– Melyik üvegben lehet a titkos folyadék? – töprengett a mostoha. – Nem szabad, hogy nála maradjon, különben megnyeri a versenyt, és aranyfokozatú tündér lesz. Ezt pedig nem hagyhatom!

Ekkor megszólaltak a haronák, és elkezdődött a verseny. A gonosz mostoha cselekvésre szánta el magát.

- Jaj, rosszul vagyok, szédülök - kapott a fejéhez. - Mindjárt elájulok!

Felállt, és úgy dülöngélt, mintha tényleg rosszul lenne. A dülöngélés közben egyre közelebb került az Erdőtündér asztalához.

- Jaj, elájulok - mondta megint, és összeesett. Esés közben lesodorta az asztalról az összes üveget. Az üvegek összetörték, minden folyadék kifolyt belőlük.

Az Erdőtündér édesapja hamar odatérdelt felesége mellé, és megfogta a kezét. Ez mintha magához térítette volna az ájultat, mert gyorsan felállt.

- Napok óta fáj a fejem - magyarázta. - Nagyon sajnálom, hogy levertem az üvegeket. Szerencsére csak víz volt bennük, azt meg a szabályok szerint pótolni lehet a forrásból - tette hozzá, de szeme gonoszul villant.

A Búgóhangú Erdőtündér nem felelt. Elővette a gyúródeszkát, lisztet tett rá, majd belenyúlt fedeles kosarába, és elővett egy fehér üveget. Mikor a mostoha meglátta, tátva maradt a szája.

- Csak nem ebben van a titkos folyadék? - gondolta.

De mielőtt bármit tehetett volna, az Erdőtündér már bele is öntötte a lisztes tálba az üveg tartalmát, és gyúrni kezdte a tésztát. Zsolt és Virág két oldalról mellette álltak, és vigyáztak, nehogy a mostoha valami kárt tegyen a készülő kalácsban. Akkor is ott álltak, mikor a kemencében sült a kalács. Mikor aranybarnára sült, az Erdőtündér még a tetejét megkente a titkos folyadékkal.

A zsűri tagjai, mikor megkóstolták, elismerően bólogattak. Nem is volt kérdés, hogy ki nyeri a versenyt, ki lesz a legújabb aranyfokozatú tündér. A Búgóhangú Erdőtündér édesapja boldogan ölelte magához lányát.

- Büszke vagyok rád, kicsim, s édesanyád is büszke lenne. Szorgalmaddal, tudásoddal kiérdemelted, hogy aranyfokozatú tündér legyél! Mától fogva varázspálcád arany vége is téged szolgál!

Az Erdőtündér boldogan nézett Virágra és Zsoltra.

- Köszönöm, hogy végig mellettem voltatok! Nélkületek most sem sikerült volna az aranyfokozatú vizsgám. Most ünnepeljünk, de holnap reggel várlak benneteket a nagy tisztáson.

Éjszaka Zsolt alig aludt, annyira izgult. Reggel korán már a tisztáson volt Virággal együtt. De akármilyen hamar is érkeztek, nem tudták megelőzni a Búgóhangú Erdőtündért, aki a tisztás közepén a nagy sasmadárral beszélgetett. Mikor melléjük értek, a tündér Zsolthoz fordult.

- Most lehetőséged lesz arra, hogy bizonyítsd, jót és igazságot tanultál nálunk. Ez az utolsó próba. Ha teljesíted, újra a szüleiddel lehetsz.

- Megpróbálom - ígérte a fiú.

- És mi lesz a próba, édesanyám? - kérdezte Virág.

- A nagy sasmadár hátán felemelkedsz az erdő fölé - magyarázta Zsoltnak a tündér. - Ha meglátod, hogy valahol egy kis állat bajba került és segítesz neki, már egy jócselekedetet tettél. Ha három bajba jutott kis erdőlakón segítesz, a nagy sasmadár hazavisz a szüleidhez.

Zsolt elgondolkodva nézett a Búgóhangú Erdőtündérre.

- Szívesen segítenék a bajbajutott kis erdőlakókon, de mivel? Nekem nincs semmim, ami segítene ebben!

- Ezt én is tudom - mosolygott az Erdőtündér. - Ezért kapsz valamit, ami segít neked.

Azzal felemelte kezét, melyben ott volt az egyik végén ezüst, a másik végén arany varázspálca.

- Egy napra megkapod a híres varázspálcát, s hozzá az erőt, hogy a te kezeden is működjön - mondta a tündér, s

mozdulatára a pálca arany feléből aranypor szóródott Zsoltra. – Ha valaki rosszat akar tenni egy másik erdőlakóval, a pálca ezüst felével ezüstport szórhatsz rá, és máris olyan pici lesz, mint egy ma született kiséger. Ha úgy látod, hogy valakit meg kell jutalmaznod, a pálca arany végével aranyport szórhatsz rá. Te döntöd el, mi helyes és mi igazságos – nézett Zsolt szemébe a tündér. – De vigyázz! Ha rosszul döntesz, örökre itt maradsz az erdőben.

Zsolt, kezében a varázspálcával, a Búgóhangú Erdőtündér szemébe nézett.

– Köszönöm a bizalmadat. Igyekszem jól dönteni – mondta, aztán Virághoz fordult. – Találkozunk még? – kérdezte szomorúan.

– Hát persze! – nevetett rá a lány. – De csak akkor, ha az én próbámat is kiállod. Szeretném, ha a varázspálca segítségével nélkül, magad tennél valami jót háromszor az erdőlakókkal.

Zsolt elmosolyodva bólintott.

– Induljatok! – intett a Búgóhangú Erdőtündér.

A nagy sasmadár Zsoltra nézett, várta, hogy a hátára üljön. Zsolt jól megkapaszkodott.

Kellett is kapaszkodnia, mert egyre feljebb és feljebb szálltak. Egyszer csak Zsolt a kezével lefelé mutatott, egy tisztásra. A sas lejjebb ereszkedett.

A tisztáson egy őzgida volt a mamájával, két kóbor kutya támadta őket. Az őzmama csapkodott a fejével, hogy kis szarvával védje magát és a gidát. A gida ijedten az anyukája lábához bújt, ott reszketett. Az egyik kutya őt szemelte ki, és megpróbált a lábába marni, míg a másik elterelte a mama figyelmét.

Ekkor ért földet a sas. Zsolt gyorsan leugrott róla. A varázspálca ezüst felével ezüstport szórt az egyik kutyára, amely rögtön olyan pici lett, mint egy ma született kiséger. A másik kutya megijedt, és vonyítva rohant be az erdő sűrűjébe.

A nagy sasmadár Zsolttal újra felemelkedett az erdő fölé. Látták, hogy az őzgida és a mamája összebújva néznek körbe, elmúlt-e már a veszély.

– Ez sikerült – mondta a sas, és egy picit még feljebb emelkedett.

Ahogy repültek tovább, az erdő szélén két medvebocsot vettek észre. Az egyik már felmászott egy fára, a kisebbik akkor kezdett felfelé kapaszkodni. Anyukájuk nem figyelt rájuk, éppen finom bogyókat szedett egy bokorról. Hirtelen felfigyelt.

– Farkasok jönnek – kiáltotta. – Fel a fára, gyorsan!

A pici bocs megijedt, és még gyorsabban akart mászni. Nem vette észre a fölötte lévő ágat, és beleverte a fejét. Szédülve zuhant le a földre. Anyukája odaszaladt, és rémülten szólongatta a fiát.

– Kelj fel gyorsan, és mássz fel a fára! Már közel vannak a farkasok!

A kis bocs szédülten nézett körül. Lassan, bizonytalanul felállt. A fához lépett, de akkor már odaért két farkas.

Az anyamedve a bocs elé állt.

– Menj, gyorsan a fára, siess, siess! – szólt hátra a válla felett.

A két farkas lassan közeledett. Az anyamedve a mancsával az egyik farkas felé ütött. El is találta, mert a farkas orra vérezni kezdett. A másik épp a kis bocsot akarta elkapni, amikor a sasmadár odaért. Zsolt a varázspálca ezüst végéből ezüstport szórt a farkasra, és az egy pillanat alatt olyan pici lett, mint egy ma született kisegér. A másik farkas vérző orral rohant az erdőbe.

A nagy sasmadár a fiúval kicsit feljebb szállt. Mikor visszanéztek, látták, hogy a medvemama ott áll a fa alatt a kis boccsal összebújva.

– Megint jókor jöttünk – mondta elégedetten a sasmadár. – Merre menjünk? – kérdezte aztán.

– Az erdő széle felé – javasolta Zsolt.

Az erdő szélén volt egy szép, tiszta vizű tó. Különböző madarak, köztük vadkacsák úsztak rajta. A parton egy kacsamama csapkodta a szárnyait, és szólította kicsinyeit.

-- Gyorsan, gyorsan a vízbe! – hápogta ijedten.

A sasmadár és Zsolt is csak azt látták, hogy a kiskacsák rohannak a víz felé. Mögöttük jött, sűrűn hátra fordulva, a kiskacsák apukája. Zsolt el sem tudta képzelni, miért ez a nagy riadalom. Aztán megtudta.

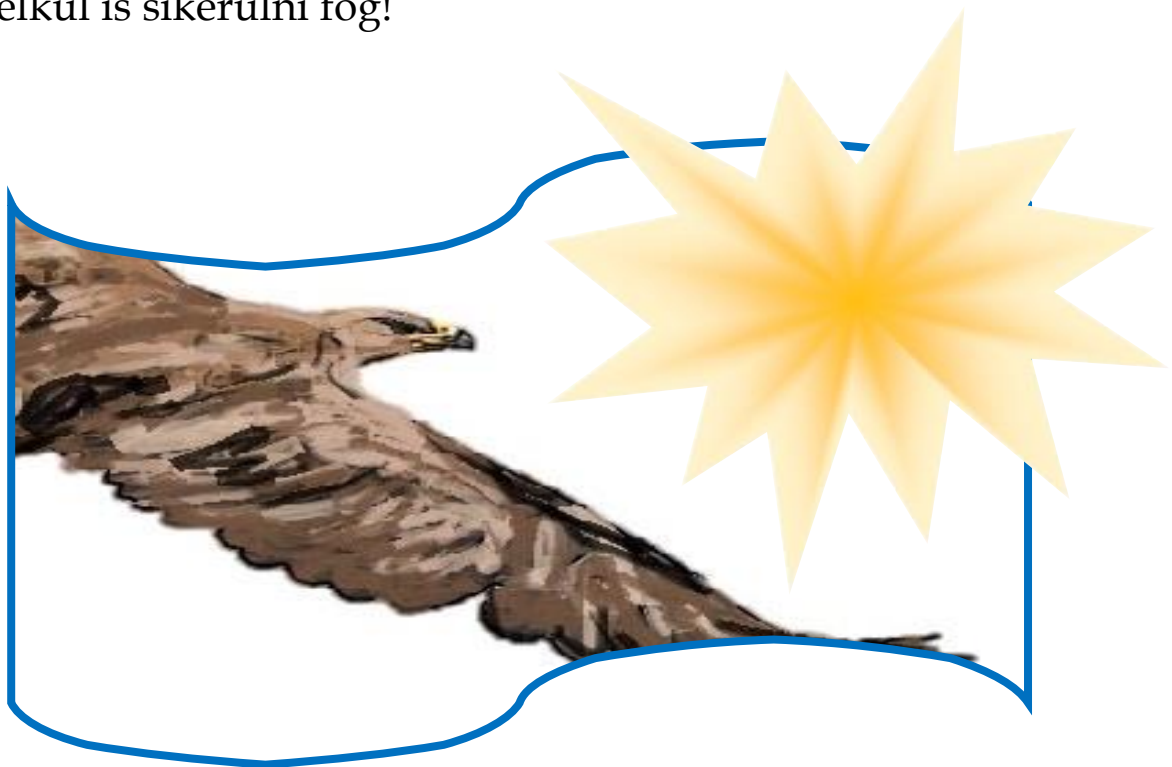
A nádasból egy vörös róka bukkant elő. A gúnár önfeláldozóan elébe vetette magát. Megpróbálta megállítani a rókát. Közben a kacsamama elérte a vizet, és a kicsik is a part szélén voltak. Amikor visszanéztek, csak azt látták, hogy a róka elkapta apukájuk nyakát, és már fut is vele az erdő felé.

Ekkor érkezett a levegőből a sasmadár. Zsolt a róka fejére szórta a varázspálca ezüst végéből az ezüstport, és azt látta, hogy a kacsapapa nyakában egy pici kis egér kapaszkodik. A kacsapapa lerázta magáról, és boldogan, hápogva sietett a vízparton várakozó családjához.

- Ez is sikerült - bólintott elégedetten a sasmadár. - Kiálltad a próbát! Hazamehetsz!

- Köszönöm - nevetett Zsolt. - De még van három feladatom, amit Virágnak ígértem meg. Ahhoz viszont nincs szükségem a varázspálcára. Vidd vissza Búgóhangú Erdőtündérnek, és mondd meg neki, hogy mindent köszönök!

- Mi is mindent köszönünk neked! - tárta ki hatalmas szárnyait a sas. - Most már látod, mennyi nehézséggel kell megküzdeniük mindennap az erdőlakóknak. Ne feledd: ha nagyon akarsz valamit, akkor segítséggel vagy segítség nélkül is sikerülni fog!

- Kisfiam - hallotta édesanyja hangját Zsolt. - Jól vagy?
A fiú kissé bódultan felnézett. Ágya mellett anyukája és apukája állt.

- Mi... mi történt? - kérdezte kissé bizonytalanul.

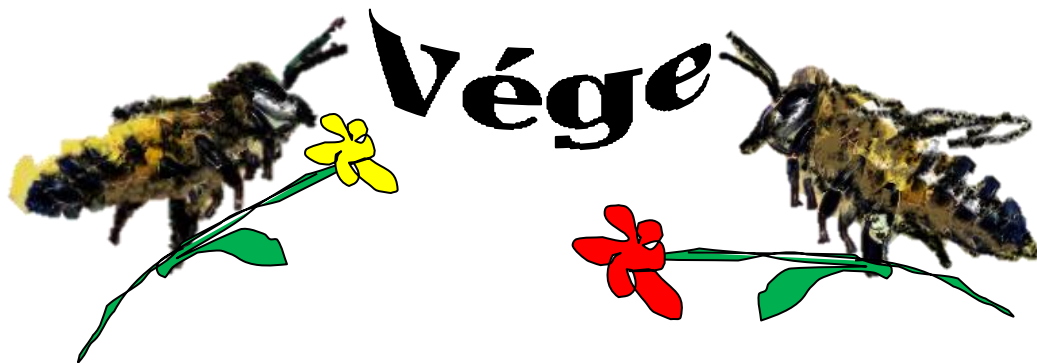
- Baleset ért, és most kórházban vagy - magyarázta apja.

- Nagyon sokat aludtál, kisfiam - vette át a szót édesanyja. - De az a fontos, hogy jól érezd magad! - simogatta meg a fejét. - Nézd, itt van az egyik osztálytársad is.

Az ágy szélén az a lány állt, aki rászólt, mikor letaposta a virágos bokrot és amikor a hangyabolyba belerúgott.

- Ülj ide - nézett Zsolt a lányra, és az ágy szélére mutatott. - Nagyon tanulságos álmom volt. Azt álmodtam, hogy méhecske voltam, és beporoztam az összes virágot, amennyit csak tudtam, hogy sok-sok gyümölcs legyen. Ezután egy szép hangyabolyt leterítettem levelekkel és ágakkal, hogy megvédjem a naptól és az esőtől. Utána pedig egy mókuscsaládnak csináltam fészket, aminek oldalt volt a bejárata, hogy védje őket a ragadozóktól.

A lány figyelmesen nézte Zsoltot. Már tudta, hogy biztosan Meseországban járt, és ott tanulta meg, hogy viselkedik egy okos fiú.

HORVÁTH LÁSZLÓ

1949-ben születtem Sümegen.

Édesanyám az 1960-as években írt pár novellát, amelyek a rádióban is elhangzottak. Én is próbálkoztam az írással, fiatal koromban szövegeket írtam egy zenekarnak.

Felnőtt koromra azonban sajnos sem időm, sem energiám nem volt az ez irányú alkotáshoz.

Most, már a nyugdíjas éveim kezdetén gondoltam újra az írásra.

„A királylány kertje”, majd „A házi bölcs” című mesém és meseregényem sikere után a fiataloknak és kevésbé fiataloknak szóló regényt írtam, „Az angyali nagy” címmel, aztán jött a Harmatcsepp és a Szépszemű, amelyet követett a szintén nagy sikerű Veronika.

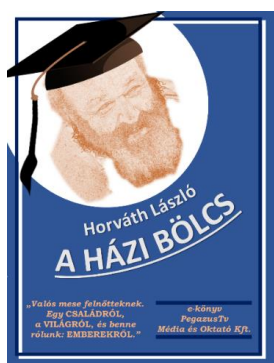
A BÚGÓHANGÚ ERDŐTÜNDÉR újból egy klasszikus mese, a tőlem már megszokott keretes mese módon. Hogy figyeljünk oda egymásra, környezetünkre és annak szépségeire...

Horváth László meseíró könyvei – ingyenesen letölthetőn (rákattintás a címre) – kiadónk kínálatában:

[A KIRÁLYNŐ KERTJE](#)

[A HÁZI BÖLCS](#)

[AZ ANGYALI NAGYI](#)

[HARMATCSEPP ÉS A SZÉPSZEMŰ](#)

A következőt is bátran keresse!